

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

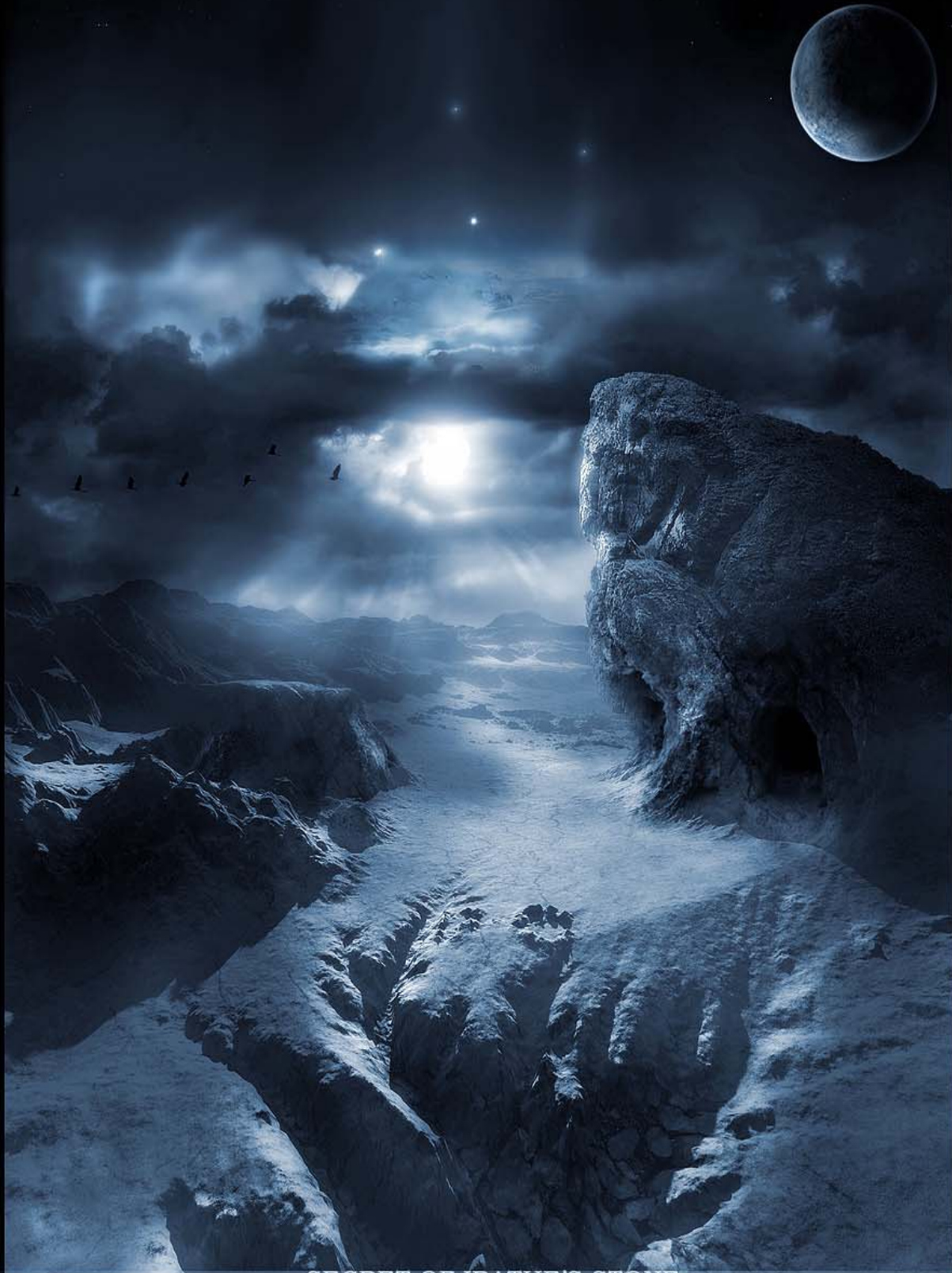
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YENİ DÜNYALARDA

SAYI : 30

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

HAZİRAN 2008

SECRET OF IRATHE'S STONE

BY KIDDD7 2005

PROMET #3

Serdar Yıldız

PROMET - 3

Zor bir soruydu, Slate bunu düşünmemişti.

Halias devam etti. “Zamanla anlayacaksın Slate, sana bir yol göstermemi istersen şimdilik yaptıklarımızda bilimi görmeye çalışma derim. Zamanla onu her yerde göreceksin; fakat buradaki sorunumuzun çözümü bu değil.”

Sly fırça yemiş çocuk gibi asmıştı suratını.

Ve yaşlı adamın da yorulduğu sesinin iyice alçalmasından belliydi. “Asıl sorunumuz, ki bunu pilot olarak benden daha iyi bilmelisin, mürettebat içindeki huzursuzluğun kaosa dönüşmesi Slate. Bu kaos, dışarıda seni kendi basıncınla patlatmak isteyen bir boşluk varken çok, gerçekten çok tehlikeli.”

Slate her kelimeyle dipsiz bir kuyudan yükselen düşünce-lere, aydınlanan karanlık köşelere dalıyordu. Hal, bu konuda haklıydı. İster sevsinler ister sevmesinler artık buradaydılar ve bu yüzden yapmaları gerekeni yapmaları onların yararına olacaktı. Bundan başka mantıklı bir çareleri de yoktu. Bu tuhaf gerçek aynı zamanda bütün resmi berbat eden çizgiydi.

Onaylayarak başını salladı. Halias devam etti “Kaosun olduğu yerde bilim olmaz ve bu ne kadar korkunç gelirse gelsin, bilimi burada yok sayarsak, bu senin anlamsız dediğin şeyin ortasında gerçekten bir anlamımız kalmayacak.”

Slate’in başı onaylıyordu ama içinde kıyamet kopuyor, midesi bulanıyordu. Burada hayatlarını tehlikeye atıyorlardı. Dış kabuk çatlakları, etraflarındaki manyetik bulutsu, çıldıran elektronik aletler ve köstebek kadar iyi görebildikleri düşünülürse bu saf delilikti. Promet, kocaman bir puroyu yutmuş balınayı andıran gemi, uzayın bilinmeyen, isimsiz bir yerinde askıda kalmış bekliyordu. Anlamlı olan her şey kaybetmişlerdi, para, eş, çocuklar, tatil, eğlence, yemek... hepsi uçmuştu ve 51 yıl gerideydiler. Sadece sahil vardı, Düş Kabuğu sahili... Kristal iğnelere kayıtlı kitaplar ve müziklere dadanmaksa kendini yenilemeyen bir kaynaktan su içmek gibiydi. Size yeteceğini bilerseniz bile azalıyor olması insanı endişelendiriyordu ve garip bir biçimde bütün zevki öldürüyordu. Sanat durağan olduğu anda bitmişti.

Kaybettikleri şeylerin yarattığı boşluğa, uzay şimdilik sadece kendi boşluğunu sunuyordu.

Bilirse buradaki tek tutunulacak noktaydı, denizdeki yılan belki de uzaydaki yalan.

İçinde sessiz bir çılgılık yankılandı ancak bunu dışarı salamadı. Ses doğmadan öldü, tıpkı uzaydaki sessizliğin yumuşak dokusuna gömüldüğü gibi.

Dııııt! İşlemci koordinatları hesaplamıştı.

Halias “Ne demek istediğimi anladın,” dedi. Soruydu bu.

Slate süngülerini düşürmüştü. “Haklısın Hal, ne olursa olsun burada sadece biz varız.”

Yaşlı adam, hafif neşli bir sesle “Sadece biz değil, bir de şu manyetik kütle,” dedi. Yine haklıydı.

Slate, fonksiyonun hata vererek dönmesinden (ki şaşırmamıştı) sonra denklemdeki değişkenlere sabit değerler atayarak bir sonuca ulaşmak için yeni hesaplara giriştiği sırada Vural geldi.

Yüzü solgundu, bakışlarını inatla Halias’tan kaçırıyordu. Elinde kimyasallarla pompalanmış olan tüpler vardı.

Slate, kendisine yapmacık gelen bir gülümsemeyle “Nerede kaldın? Burada uyuyakalacaktık neredeyse,” dedi.

İri adam belli belirsiz bir sesle mırıldandı “Rufus’la yarım kalan bir muhabet vardı da,” sonra mahcup bir sesle “Özür dilerim,” dedi.

Pilotları şaşırtacak şekilde Hal konuştu, üstelik hafif gülümsüyordu da, “Önemli değil Vural, zaten biz de laflamaktan çalışmaya başlamadık.”

İri adam, ne yapacağını bilemedi. Slate’e baktı ve onun da hafif şaşırmış olduğunu farketti. Yine de kendisi kadar belirgin değildi onunki. Aklına hemen kendi sorunuyla ilgili konuştukları geldi ama bunun hakkında da ne diyeceğini bilemedi. Kısa bir boşluğun ardından “Önemli şeyler konuşmuş olmalısınız,” diyebilirdi. Aslında ne dediğini o an çok da önemsemiyordu. İçinde kabaran umut, Hal ile tatsızlığın giderildiğini söylüyordu. Sabah babasıyla tartışıp, akşam eve geldiği vakit ailesinin her zamanki huzurlu halinde bulabilen bir çocuk kadar sevinçliydi. Tuhaf bir coşkuydu bu, her türlü tanımdan uzaktı ve bu yüzden insan sevindiği halde sevinememek durumunu yaşırdı.

Bunu yaşayan her çocuk, babasıyla arasını bulan annesine minnet dolu bir bakış atardı. Vural, Sly’a baktı.

Slate de şaşırmış görünüyor fakat onun ki belirgin bir tepki değildi. Vural ile Halias’ın bir oyuna benzeyen hareketlerini izlemekten keyif alıyordu ve Hal’in Vural’a karşı aniden sıcak yüzünü göstermesi ve hiç bir şey yokmuş gibi davranmasını zekice bulmuştu. Sonuçta Vural bir çocuk gibi olabiliyordu ve çocuklar genelde sorunu çözmek yerine sorunu büyütme meyilliydi.

Slate’in yüzü bir an için asıldı. Bunları düşünmek, aklına Halias’ın sözlerini getirmişti. *Bu yüzden derterimi dert haline getirmem, çözümleri sorun ederim.*

Slate, bu düşüncelerle uğraşırken Vural’ın kendisine yaklaştığını farketti. Halias’a aceleci bir bakış attığında onun çoktan tüpü almış olduğunu gördü. Vural’ın karmaşık yüzü gittikçe büyürken daldığını anladı.

İri adam, elindeki tüple yaklaşırken “Bu dürtücülere gerçekten ihtiyacın var gibi Sly!” dedi.

Slate’se mırıldandı “Midem şimdiden seviniyor.” Yüzü çarpıldı. Mide yanmasından nefret ediyordu. Ancak tüpü

almakta hiç çekinmedi. Berbata hazırlan, kötüye gülümse.

Tıslar gibi “Teşekkürler Vural,” dedi.

Vural’ın yüzündeki gülümseme hafiften solsa da tamamen silinmedi. “İyi çalışmalar Sly,” dedikten sonra arkasını döndüğündeyse şüpheyle gölgelendi çehresi.

Slate ise elindeki tüpe ekşi bir bakış attıktan sonra, uzaklaşan dostunun arkasından “İyi geceler,” diye seslendi.

“İyi geceler,” Vural Halias’a kaçamak bir bakış atmıştı.

“İyi geceler Vural...” diye cevap verdi yaşlı adam. “İyi dinlen koca adam.”

Sly, havada hiç de hafif görünmeyen dostunun yüz ifadesine bakarak neredeyse gürlütle gülecekti. Vural’ın kel kafasında onlarca soru işareti oluştuğunu biliyordu ve bebeksi bir ifade alan o surat, durduğu gövde de fazlasıyla komikti. Onun bu gece uyuyamayacağından emindi, eğer Hal somurtmuş olsaydı Vural mutlu bir gece geçirecekti.

Slate, iri pilot köprüden ayrıldıktan sonra da kısa bir süre gülümsemeye devam etti.

Hal ile yine yalnızdılar. Yaşlı adam, artık herkesin alıştığı manevraları yaparak Slate’in yanına geldi.

“Biliyor musun bu gerçekten zalimceydi,” dedi Slate ve dürtücüsünü kullandı. Yüzü anında acıyla gerildi. Bu şeyin tadından nefret ediyordu. Bütün gün boyunca portakal suyu ve diş macunu karışımı iğrenç bir kokteyl yutmuşçasına boğazı yanıyordu. O şeyin kanından temizlendiğini ancak midesindeki sıcaklık geçtiğinde anlayabiliyordu.

Hal hafifçe gülümsedi. Fazla uzun değil; ama yeterince parlak. “Ahh... yarın her şey eskisine dönmüş gibi davranır, yarından sonraysa gerçekten öyle olmuştur artık.”

Slate, “Bu gece uyumayacağına bahse girerim.”

Halias ise buna “Ben de uyuyacağına bahse girerim tabii Rufus’a bağlı biraz da,” dedi. Pilot konsolundaki ekranlara bakarken yüzü yine eski ciddiyetine kavuşmuştu. Pilot penceresinin önünden bir ark daha geçerken sordu, “Ne yapmayı düşünüyorsun?”

Slate’de koltuğunu konsollara çevirdi. Yüzü endişeliydi ve bugün orada belirmekten özel bir zevk duyan çizgiler vardı alnında. “Alıcılar saçmaladığına göre yapabileceğim farklı alıcıların verilerinde ortak bir karara varmak, bundan önce bunu denediniz mi?”

“Bir ortaklık olmayabilir. Rufus beyaz cücemize doğru gitmemiz gerektiğini söyledi,” Halias emin olmadığını ifade etmek ister gibi omuz silkti.

Slate de pek emin değildi ama başlamak istediği noktayı bulmuştu. “Bilemeyiz. Ancak o tarafa doğru bir kac altopar-sek ilerleyebilirim ve verileri tekrar incelerim. Ardından yine aynı şekilde geriye giderim ve tekrar incelerim.”

Halias birkaç saniye düşündü, ardından başını sallayarak “Ne demek istediğini anlıyorum. Değişime bakacaksın,” dedi.

“Görmek yerine ışıktaki değişimi farkedeceğiz. Burada değişen EMA olacak. Gözlerimiz kapalı olduğu halde ışığa yaklaşıp yaklaşmadığımızı anlayabiliriz.” Slate açıklamasının Hal’de nasıl bir tepki yaratacağını görmek için yaşlı adamın yüzünü incelemeye başladı. Ancak Halias’ın durgun yüzü pek de duygu okunacak cinsten değildi.

Ani bir coşkuyla, “Pekala güzel bir fikir. Hemen başla!” dedi. Gözlerinde yine o tanıdık ‘Profesör Hal’ ifadesi vardı. Uyanmalarının dördüncü haftasında yakınlarından geçecek olan kuyruklu yıldızı farkettilerindeki surat ifadesiydi bu. Rotayı hemen kuyruğuna girecek şekilde çevirmişlerdi ve Slate’in o güne dek yaptığı en zorlu manevralardan biriydi.

Slate, iki elini de hareket pedlerine koymuştu.

Hal de az önce Rufus’un ısıttığı yere oturdu.

Birkaç saniye sonra, her taraf sarıya boğuldu. Promet harekete hazırlanırken hep böyle olurdu. Promet tayfası için bir uyarı niteliği taşıyordu. Sarıyı gördüğünde bir yere tutunmazsan baş ağrısından sorumluluk kabul etmeyiz.

Slate, elleri pedlerin üzerinde, gözleri karşı pencerede, granitten yapılmamış gibi hareketsizce bekliyordu. Konsolda, oradan çıkmamak üzere gömülmüş gibi duran ekrana bakmıyordu, zaten “hazır” sinyalinin görmek için buna gerek yoktu. O kadar alışmıştı ki konsola, göz ucuyla oraya bakıyor olması yetiyordu.

Bakışları pencerenin arkasında sakladığı gizemli dünyadaydı. Yarım asırlık, uykusuz bir rüyanın ardından buradaydı işte. Karşısında kocaman bir soru işareti vardı, bütün o şimşek arkları... Zamanın bile gerisinde kalmış olan bir dünyanın çocuklarının düşlerinde gördüğü büyüleyici renk renk bulutlar... Uzakta, birkaç saniye bakan birinde ışık kaynağının olduğu yerde durmanın nasıl bir his olduğunu merak edip titremesine yol açan, huşu uyandırıcı bir sessizlik... Hepsi buradaydı.

Şimşekler, yıldırımlar... Etraflarında bulunan zayıf madde dokusuna rağmen sessizdiler. Her şey sessizdi, suskundu, çünkü burada Tanrı’nın müziği çalışıyordu ve onlar bunu dinliyordu.

Uzay sarhoş ediciydi, parmaklarının dokunduğu pedlerdeki güç, gravitoloji nimeti olan korkunç iticiler sayesinde aslında her ufuk elinin altındaydı ve insanı büyüleyip içinde oralara ‘uçarcasına’ gitmek için dayanılmaz bir istek oluşmasına sebep oluyordu. Bu, okyanusun sessiz derinliklerinde, artık yukarı çıkamayacağını bilen bir dalgıcın vurgun yemesi sırasında hissedebileceği bir şey olabilirdi. *Lanet olsun! zaten öleceğime göre aşağıdaki karanlığın ne kadar derin olduğunu görmeye çalışabilirim... Bunu yapabilirim...*

Midesindeki sıcaklık bile önemli değildi artık. Sarı ışık yanmış, hazır sinyali farkedilmişti...

Ne zaman buraya otursa, esir düştüğü o merak ve keşif duygusuna kapılırdı. Öteleri görmek istiyordu, Dünya adlı iğne başı büyüklüğündeki (bu bile fazlaydı) yerde, tuzlu su kokusunu içine çekerek, yakamozunu denizin üzerine seren Ay'ı ağırlayan güzel bir sahilde yukarı bakan çocukların düşlediği yerlere bakmak istiyordu. Er yada geç, yukarı yeterince uzun süre bakan her çocuğun aklına gelen ve bütün bunları başlatan o cümlede yatıyordu her şey. *"Tanrım o kadar çoklar ki..."*

Yanında duran kız arkadaşına kısa; fakat dünyanın küçük çadırının altında atılabilecek en anlamlı ve duygulu bakıştan sonra devam ediyordu her şey.

"... ve o kadar güzel..." O an için, saçlarına çarpan taze rüzgarla başı dönen, kendini dalgaların insana huzur veren seslerden oluşan korosuna bırakan ve arkadaşıyla bütün dünyaya meydan okumaya hazır hisseden bir çocuktü. Ama sadece o an için ve bu an elindeki her şeydi.

Bu düşünce kalbini ezecek kadar ağırdı. İçinde bir şeyler acı içinde çığlık attı ancak yüz ifadesinde en ufak değişiklik olmadı.

Orayı keşfetmek istiyordu; ama bunu bozan bir şeyler vardı. Eksik olan bir şeyler...

Hal, haklı olabilirdi, başka çareleri olmayabilirdi ama yine de çaresizliği istemiyordu. Çocukça bir güdüyle bunu kabul etmeye karşı direniyordu. O da görmek istiyordu ama her şeyi matematiksel bir formüle koyup Uni-Code formatında dünyaya postalamak için aylarca çalışmak istemiyordu. Onun yerine sürekli yeni şeyler görmek ve yeni ufukları kendine getirmek istiyordu. Bencillikti aslında, ama dayanılmazda da.

Bunlar olmayacak hayallerdi, yüz ifadesini değiştirmeden, ağzındaki acı tadı unutturan bir iradeyle bu duyguları bastırdı. Promet onun için özgürlük ifade etmiyordu, bu yüzden bulunabilecek en şansız gemi kaptanıydı ya da pilotu.

Bu 'canın cehenneme' boşluğundaki tek kaptandı şu anda.

Gürültüyle yutkundü. Promet'in her metal plakasını titreten hafif titreşimi koltuğunda hissediyordu. Tatlı bir vibrasyondü bu, ne yazık ki serin dalgalarla alakası yoktu.

Kıyamet kopan sessizliğin ortasındaki gemi atılmak için bekliyordu.

Dalgın bakışları karşısındaki görüntüde tuhaf bir ayrıntı yakaladı. Ne olduğunu bilmiyordu ve onu rahat bırakmıyordu. Dilinin ucundaydı bu şey, hapşırık üzere olan ama hapşırılmayan bir burna sahip olmak gibiydi...

İşi daha da dayanılmaz yapan bunun önemli bir ayrıntı olduğunu *bilmesiydi*.

İçinde kabaran yabancı hissi anlamaya çalışmadı. Bu sefer bilimsel yaklaşmayacaktı. Kuşkusuz her şeyin bir açıklaması bulunabilirdi, ortalıkta her şeye uygun bir kılıf her zaman vardı. Belki 'dürtücüler' duyularını keskinleştirmişti,

ya da ona dokunmuşlardı sadece ve şu anda olmadık bir şeyi hissettiği izlenimine kapılmıştı.

Elleri pedlerin üzerinde hareketlendi ve Promet, hareket ettiğini belirten bir ön titremeye ileri atıldı.

Gücün onu sarhoş ettiği duygusu, uzaydaki bir çığlık gibi kayboldü. Birazdan varolduğunu bile hatırlamayacaktı. Az önce Düş Kabuğu Sahilindeydi, şimdiyse Promet'te...

Hal, sabırla bekliyordu.

Promet, etrafını sonbahara has yumuşak bir sis gibi saran bulutsunun içinde ilerlemeye başladı. Renkleri, beyazdan maviye... Turuncudan pembeye değişen tuhaf şimşekler ve arklar geminin yıpranmış gövdesini aydınlattı.

Slate ilerliyordu, artık gemisiyle bir bütündü ve bu hisse fazlasıyla bayılıyordu. Bir an için onu rahatsız eden, bildiği ama anlayamadığı şeyi bir kenara bıraktı.

Olayın çözümü EMA'da değildi. Şimdi, o kütlenin olduğu yere gidebilirdi. Aptalca bir düşünceydi ve Maewyn isimli tuhaf çöldeki sıradan bir seraptan daha anlamlı gelmiyordu ona bütün bunlar.

Ama denemeye değmez miydi?

Kesinlikle değerdü. Elektromanyetik alıcıları kapattı. Sadece kafa karıştırıyorlardı. Parmaklarının ucunda, içinden sarı olan Promet vardı. Burnunu yumuşak bir açıyla hafifçe kaldırıp gemiyi çevirmeye başladı.

Seyir güvertesi Promet'in burnunda bulunuyordu. Bu yüzden pencereden bakan biri geminin değil, kendisinin süzülüğünü hayal edebiliyordu. Promet'in ilerleyişinin yarattığı duvardan dolayı, pahalı bir baloda, merakla beklenen dans çiftinin karşısında çekilir gibi iki kenara kayan hafif bulutların ve parlak tozların görüntüsü gerçekten bir düşten fırlamıştı.

Sahilde bekleyen bir çocuğun düşlerinden, Sly'ın düşlerinden...

Promet dönüşünü tamamladı, bir süredir hareketsiz durduğundan dolayı ilerleyişinin ilk saniyelerinde üzerinde yük boşalımları olmuştu.

Şimşekleri, yorgunluğunu silkinmeye çalışan bir dev gibi atmıştı üzerinden, ya da ıslak olduğundan rahatsız olan bir köpek gibi.

"Hızımız altoparsekler için biraz yüksek değil mi?" Hal'ın ciddi sesi, rüyayı dağıtan tılsımdı. Dalgalar, titreşim haline geldi.

Slate'den cevap yoktu. Karşısındaki ışık oyunları gri elbisinin üzerinde değişik renklerin raksetmesine sebep oluyordu. Pedler üzerindeki parmakları dışında herhangi bir hareket görünmüyordu.

"EMA'yı neden kapattın?" Hal'ın sesinde, rahatsız bir

volkanın homurdanmasını andıran gerginlik vardı.

“Slate!” Volkanik bir deprem...

“Onlara ihtiyacım yok Hal; ama merak etme Rufus’un cismine gidiyoruz.” *Alicıları unut... Hissine güven...*

“Ne?! Neye göre bana söyler misin? Belki sadece o şeyden uzak...” İkisinin arasında aniden buz gibi rüzgarlar esmeye başlamıştı ve Halias’ın sözünün kesilmesi bunu daha da hissedilir kıldı.

“Bana güven,” diye karşılık verdi Slate.

Hal’in gözleri kısıldı, yanakları memnunsuzluğun acı tadıyla gerildi. Pilot koltuğunda oturan adama uzun bir bakış attı. Slate’in yanına gidip onu sarsabilirdi. Ona Promet’i durdurmasını emredebilir ve uzun bir süre bu köprüye çıkmasını sağlayabilirdi. Elli bir yıl önce ayrıldıkları dünyada böyle denmiş, böyle yetkilerle donatılmıştı.

Ancak bu yetkisini kullanmanın şimdilik buna değer olmadığını biliyordu. Slate iyi bir pilottu, bazen buradaki herkesi şaşırtan kıvrak bir zekaya sahipti. Kısacası, kafası fazla çalışmayan ve egzersiz bisikletine gittikçe saplantıya dönüşen bir tutkuyla bağlı olan Vural’dan çok daha iyi bir pilottu ve onunla zamanın bile gerisinde kalan bir yerden donatıldığı yetkilerle arasını bozmasının hiçbir faydası olmazdı.

Promet, Hal’in koltuğa daha sıkı tutunmasını gerektirecek kadar sarsıldı.

Yaşlı adamın yüzü öfkeyle gerildi, ancak ağzına gelen kelimelerin her harfini, bir mangaldaki kömür parçalarını yutarcasına geri gönderdi.

Promet ilerliyordu.

Yatakhane sadece iki kişi vardı. Diğerleri; Şale, bulutunun içine girdiklerinden beri sapıtmış olan bilgi işlemi yeni kütle değerlerine göre ayarlıyordu; Radjeck, büyük ihtimalle kütüphanede eski bir bilimkurgu romanını Brahms eşliğinde okuyup yazarıyla alay ediyordu -Beyaz Cüce isimli bir roman hariç, onunla neden alay etmediği ayrı bir merak konusuydu- ; Garwyn’se her hafta uzaya gönderdiği sinyallerden birini yazıyordu.... Onlar dışında kalanlar ya vardiyadaki yerlerindeydiler ya da Sosyal Oda’da.

Vural, daracık kovanları andıran yatağına girmişti (“Goril Vural”ın oraya nasıl sığırdığı hep merak edilirdi). Slate ve diğerlerinin yaptığı gibi tulumunu altına alıp, sırtını koridora dönmüştü ve dışarı bakıyordu.

İri adam uyuyamıyordu; çünkü Rufus, insanı hayrete düşüren bir gürültüyle horluyordu. Vural için gece uzun geçecekti.

“Sarılar yanmıştı” bu durum “normal koşullarda” tulumunun içinde yatmasını gerektiriyordu. Korkunç uyanışlarının ilk zamanlarında bu kurallara, denizin ortasındaki can simitlerine sarılmaya çalışan çocuklar gibi sarılmışlardı.

Zamanla bu heyecan da sönmüştü, ayrıca Vural gibi iri biri o tulumun içinde olsun veya olmasın, ciddi bir biçimde sağa sola çarpmazdı. Bunun için gerekli hareket alanı yoktu.. Düşmesi ise uyanık olduğu sürece mümkün değildi.

Promet’in iticilerinin homurtusu gövdeden yayılıp içerilere sızan tatsız bir acı gibi yatakhane titretiyordu.

Rufus’un homurtuları, Promet’in gurultusuyla biraz aksamış olsa da kısa süre sonra eski gücüne kavuştu.

Vural ona sinir olmuyordu, daha doğrusu ona sinirlenemeyecek kadar düşünceliydi. Promet’in hareket etmesiyle önünde canlılığa kavuşan görüntünün hayallere sürükleyen harmonisine bakarken içindeki kötü hissin sebeplerini araştırmaya çalıştı.

Şu bir gerçektir ki Vural’ın kafası fazla çalışmazdı (Promet’in midesinde çırpınan diğerlerine nazaran); ama o bile zor zamanların kapıda olduğunu biliyordu.

Şale, o kodları yenilemek için doğmuş olduğunu düşündüğünü söyleyip sızlanıyordu ki gerçekten aynı lanet işlemcinin başına uyanır uyanmaz geçip tüm vardiya boyunca kimsenin uğramadığı o yerde çalışıp durmak çılgınlıktı. *Aptal Makina! sürekli hata veriyor! Kendimizi hangi akla hizmet bu makinelerin elinde uyandırılmaya bıraktık aklım almıyor Vural! Bunu düşünebiliyor musun? Bu alet, bir sayıyı değiştirmemesi gerektiğini bile anlamıyor!* ve bütün gün yorulmuş olan adam bu cümlelerin ardından tulumunun içine gömülüydü, ertesi gün tekrar aynı işe başlamak için...

Şale gibi “uyanışta” bu makineler yüzünden ölüm tehlikesi atlatan birinin o aletlerin merkezinde çalışması, durumu sadece daha kötü yapıyordu.

Vural, hafif elektrik yükleriyle aydınlanan sisli uzaya baktı. Buradaki bütün o gürültü ve karmaşaya rağmen dışarıyı öyle sakindi ki! Hiç bir şey zorunda olduğundan dolayı bir şey yapmıyordu. Öylece salınıyorlardı, belki de Tanrı’nın müziğine uygun dans ediyorlardı sadece.

İri adam, partikülleri kıskandığını farkettiler. Bunlar tehlikeli düşüncelerdi.

Slate aklına geldi. Onunla geliştirdikleri dostluk (“Uyanıştan” öncesi kimsenin umurunda değildi. Hayat “uyanışla” başlamıştı ve her şey yeniden kurulmuştu) ilk anda ikisinin de pilot olmasına dayanıyordu. Bu tür gizli etiketler insanları birbirine yaklaştırdı; fakat sonrası bir gönül işiydi. Kanınız kaynar ve kalbiniz atardı.

Slate ile iyi bir ikili olduklarını düşünmüştü, artık bu düşünce ilerleyip daha dehşet verici bir hal almıştı.

Sly’dan başkasına güvenemiyordu ve dostu için gerekirse uzayda çıplak yürürdü. Bu yüzden onu korkutan ve endişelendiren düşüncelerini bir kenara bırakıp uyuması gerekirdi; çünkü ikisi de defalarca kendini tekrar eden tartışmalarda ve konuşmalarda bu tür düşüncelere yalnız kapılmanın tehlikeli olduğu yönünde karara varmışlardı.

Sly ile konuşmadan önce bunları düşünmek sadece hayal olurdu ve kayıp giden görüntüde hayallere dalmamak o kadar zordu ki!

“Aslında birer denizciyiz burada,” demişti Slate. Şimdi ona hak veriyordu. Bir denizin ortasındaydılar. Daha doğrusu Vural, bir denizin ortasındaydı.

Kendini sulara bıraktığını hayal etti. Dalgalarla salınıp suyun üzerinde yattığını... Kulaklarını hafifçe suya batırıp boğulan sessizliğin tadını çıkarttığını...

Denizin ortasında yatmak istedi, tıpkı partiküller gibi salınmak istedi orada... Bu, tehlikeli, çekici ve kesinlikle ölümcül bir düşüneydi.

Yarın, Sly ile konuşacaktı.

Promet sarsıldı ve düşleri yüzünden hazırlıksız yakalanan Vural başını yukarı vurdu. Rufus’un horlamasında herhangi bir aksaklık olmayınca homurdandı.

Slate ile Halias arasındaki sessizlik devam ediyordu ve geminin iticileri bu sessizliği bastırmak için özel bir çaba harcıyordu.

Promet, ‘dürtücüler’ aldıkları için onlara önemsiz gelen bir süre boyunca ilerledi. Slate’in düşleriyle karışık yaptığı yolculuk, etrafındaki yumuşaklığa aykırı olan şeyi görmesiyle son buldu.

“Hal?” Promet’in karşı iticileri harekete geçmişti. Bu yüzden tekrar sarsıldılar.

“Hı?” Sesi neşesizdi.

Slate, buz gibi bir sesle “Onu bulduk” dedi, şaşırmıştı.

Yeşil ve mavi karışımı renklerin uçtuğu yoğun bir sisin ortasındaydı. Aynı anda bütün yönler dağılan ve donup kalmış bir dalga gibiydi. Aslında bir mikser ile dışardan içeri doğru kıvrak ve dalgalı bir hava verilmiş dev bir metal parçasına da benziyordu. Karar vermek zordu. Bir tır kadar büyüktü; ancak Promet ile büyüklük konusunda yarışamazdı.

Keskin hatlara sahipti, bir açıdan savrulan saçlara benziyordu, sanki tek bir noktadan patlayarak oluşmuş da bu işlem sırasında donmuştu. Etrafa doğru büyüyen sarkıt ve dikitlerin dalga verilmiş hali, biraz da burguyu andırıyordu. Geometrisi, uzaydaki diğer cisimlerden o kadar farklıydı ki insanı korkutuyordu.

Aynı zamanda etkiliyordu da.

“Vay canına!” Gözlerini kocaman açmıştı. Bir elini Slate’in omzuna koymuştu (Pilot, onun geldiğini fark etmemişti bile). Az önce yaşanan gerginlikten eser yoktu, tabii Halias açısından. O yaşlı kurtun içindeki granit, eti yararak yukarı çıkmıştı.

Tipik bir bilim adamı, tipik bir “heyecanlı” bilim adamı.

Slate’in cisim karşısında soluğu kesilmiş olmasına rağmen Hal ile aralarındaki gerginliği o kadar çabuk unutması mümkün değildi. Yine de bunu fazla kafasına takmadı. Sonuçta, nereye kaçabilirlerdi ki?

Yolculukları iki saat kadar sürmüştü ve Rufus’un gösterdiği spektrumda bu cisim daha farklı görünüyor gibi gelmişti ona. Ancak aletlerin içinde bulundukları manyetik çılgınlıkta doğru düzgün bir şeyler göstermesi zaten mümkün değildi. Ona kalsa çoktan defolup gitmişlerdi. Ancak şimdi bunun o kadar da iyi bir fikir olmadığını düşünüyordu. Rufus’un cismi gerçekten ilginç ve farklıydı.

Hal’ın büyülu biçimde gençleşen yüzüne baktı. Adam gülümsüyordu!

“Ne yapacağız şimdi?” diye sordu Slate. Gerçekten bilmiyordu.

Hal, Sly’ı şaşırtan sert bir çıkışla karşılık verdi “Şimdi gidip dinlenelim, bu araştırmanın başında olmak istiyorum.”

Slate bunu bencillik olarak algılamadı. Bildikleri her şeyden uzakta, bir konserveye sıkışmış bir avuç insanın bencil davranması anlamsızdı. Bunun sebebi olsa olsa “Heyecanlı bilimadamı” sendromuydu ve bir araştırma gemisinde buna kimsenin itiraz olmazdı.

İticiler durunca, Promet sessizliğe gömüldü, bir süre sonra “sarılar” da sönmüştü.

Slate bu durumdan istifade etmek için kondüsyon salonuna gidip günlük egzersizini yapmaya karar verdi. Zaten fazla mesai yapmış olan Hal ise, yatmak için odasına gitti.

Halias odasında uyuyamayacaktı tabii; ama bunun sebebi dürtücüler değildi. Uyku yerine her zaman dinlediği Mozart’a kulak verecekti..

Promet, cismin karşısında askıda kalmıştı. Sırt tüylerini kabartarak garip sesler çıkaran ve hırıldamaya çabalayan kediye karşılık vermek için bekleyen bir köpek gibiydi.

Serdar Yıldız

(Devamı gelecek sayıda...)

KAÇIŞ

Ali Öztürk

KAÇIŞ

Parlak güneş ve bulutsuz gökyüzü, yine her zamanki bunalıcı günlerden birinin habercileriydi. Uyandırma sisteminde gelen can sıkıcı sesle birlikte yatakta doğruldu. Yeterince dinlenmiş hissediyordu. Nihayet deliksiz bir uykuyu çekmişti. Hemen her gece gördüğü kabus bu kez rahat bırakmıştı onu. Her biri diğerinin kopyasıydı sanki. Uzay üssünde korkunç bir patlama oluyor, kompleksin olduğu arazinin yerinde çok derin ve devasa bir çukur açılıyordu. Çukur değil, suyu çekilmiş dev bir kuyuydu adeta. Yaklaşık iki yüz metrelik çukurun ortasında karısı ve küçük kızı ağlayıp bağırarak kendisinden yardım istiyorlardı. Daha sonra kuyunun zemini yarıyor ve açılan korkunç uçuruma yuvarlanıyorlardı. Her defasında çaresizlik ve dehşet içinde terden sırtlama haykırarak uyanıyordu.

Usluca lavaboya yürüdü. Aynaya baktı. 35 yaşındaki biri için hayli genç görünümlü sayılırdı. Şakak bölgelerine doğru hafifçe seyrelen saçları ve geniş alnı kendisine saygın bir hava veriyordu. Vücudu gibi uzun ve ince olan yüzünde çoğu zaman düşünceli bir ifade vardı. Yaklaşık üç yıl önce, şiddetli geçimsizlik nedeniyle boşandıktan sonra yeni hayatına alışması hayli zor olmuştu. Mahkemenin ayda iki defa o da belirli saatlerde görme izni verdiği minik kızını özlüyordu en çok. Yalnızlığa ve ayrılık acısına söz geçiremediği zamanlar için içip ağlardı. Eski neşeli, şen şakrak günler çok gerilerde kalmıştı onun için. Sinirli ve aksi bir adam olup çıkmıştı zamanla.

Kahvaltı yaparken masanın kenarındaki elektronik gazetedeki yavaşça akıp geçen sıradan haberler arasında Mars'taki Radyoaktif Madde Araştırma Kurumu'nda çalışan yetkililerden biriyle yapılan konuşmanın detayları ilgisini çekti. Araştırmacı, yüzlerce ton toryumu kızıl gezegenden Dünya'ya taşıyacak uzay aracının tasarımından bahsediyordu. Getirilecek toryum, Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu üyesi ülkeler arasında hissedarlık oranına göre paylaştırılacaktı. Ay madenlerinde, son beş yıllık dönem için Türkiye'nin payı bir önceki döneme göre 2 puan artarak yüzde 18'e çıkmıştı. Fakat ülkenin toryuma ihtiyacı olmadığı gibi, bu elementin kullanım alanları son elli yılda yok denecek kadar azalmıştı. Toplam toryum mineral rezervi 380 bin ton olan bir ülkenin ihracat şampiyonu olması beklenirken, toryum tabanlı enerji üretimi yapan santrallerin yatırım ve işletme maliyetinin çok yüksek olması nedeniyle beklenen kazanç bir türlü sağlanamamıştı. Uranyumun üretim maliyetinin düşük olması, toryumun beklenen ilgiyi görmesini engellemişti. Saf toryum elde etmek için tasarlanan ve son derece pahalı olan hızlandırıcı güdümlü sistem, nükleer silah üretiminde kullanılıyordu sadece. Bu sistemin ticari olarak enerji üretiminde kullanılması yıllardır gerçekleşmemiş bir düşü. Doğada uranyum gibi saf halde bulunmayan bu element, daha çok bir çeşit deterjan olarak işe yarıyordu. Nükleer silahların yok edilmesi ve kullanılmış nükleer yakıtların ayrıştırılmasından elde edilen plütonyum stokunun tüketilmesinde çok etkiliydi.

Asıl ilginç olanı, Mars kabuğundaki minerallerin bu miktarlarda toryum içerdiğine dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Ev

bilgisayarına bu konuyu araştırmasını söyledi. Veritabanında aramasını bitiren bilgisayarın yanıtı birkaç saniye sonra geldi. Evet yanılmamıştı. Mars'ta toryum elementi içeren monazit minerallerinin toplamı 20 ton, torit minerallerinin toplamı ise 23 tondur. Ev bilgisayarının veritabanındaki bu bilgiler eski olabilirdi. Kişisel veritabanı kurulum ekranlarında, otomatik olarak her gün düzenli biçimde güncellenecek bilgiler arasında Mars'la ilgili olanlar seçili olarak gelmiyordu. Spor, magazin, ekonomi gibi çekici başlıklarla karşılaştırdı bu konu pek cazip gelmediği için kendisi de kurulum sırasında seçmemişti. Ayrıca Dünya'da bir dolu sorun varken Mars kimin umurundaydı ki. Veritabanını yaklaşık 2 yıl önce kurmuştu. Emin olmamakla birlikte bu bilgilerin eski olması gerektiğini düşündü. Ev bilgisayarından, veritabanının Mars'la ilgili bölümünü güncelleyerek aynı sorguyu yanıtlamasını istedi. Birkaç saniye sonra bilgisayar, güncellemeyi bitirerek toryum mineralleriyle ilgili bilgiyi hiç değiştirmeden aynen tekrarladı. Güvenlik ve gizlilik gerekçeleriyle, Mars'la ilgili bilgilerin herkesin kişisel veritabanına aktarılamayabileceğini hatırladı. Bu konunun belki de gizlilik seviyesi artırılmıştı. Bu yüzden, öğrendiği veya öğreneceği şeylerin gerçekte uzaktan yakından ilgisi olmayabilirdi.

Aklı karışmıştı. Böyle durumlarda hep olduğu gibi yine başı ağrıyaya başladı. Masadan kalkıp oda duvarının uzak köşesine doğru yöneldi. Duvarda tam anlamıyla gizli bir geçit görüntüsü veren kapı kendiliğinden açıldı. Asansöre girer girmez tüm göstergeler rengarenk oldu ve diksiyonu son derece düzgün bir bayan sesi duyuldu:

“Günaydın Bahadır Bey! Dışarıda sıcaklık ve nem mevsim normallerinin üzerinde görünüyor. Elbiseleriniz otomatik olarak moleküler yapısını değiştirecektir.”

* * *

Metroda oturduğu koltuğun hemen önündeki haber monitöründe, Ankara çıkışında bir haftadır robotlar tarafından yapımı sürdürülen on binlerce konutun neredeyse tamamlanmış olduğunu izledi. Bu konutların yapımına neden ihtiyaç duyulduğuna hala bir anlam veremiyordu. Bildiği kadarıyla, halen yürürlükte olan nüfus kontrol yasaları sayesinde izleyen yüz yıl içinde ülkede yerleşim sorunu olmayacaktı.

Metro yaklaşık 10 dakika sonra uzay üssüne varmıştı. Metro istasyonunda bulunan tünellerin birinde, farklı şehirlerden gelen çalışanları bekleyen servise zamanında yetişti. Genellikle dakik olmasına karşın arada bir servisi kaçırdığı oluyordu. Böyle günlerde taksi tutmak zorunda kalırdı. Ayrıca mesaiye yarım saatten fazla gecikmişse, yıllık 40 saatlik mazeret izni hakkından kullanılmak üzere izin formu doldurması gerekliydi. Serviste kendisi gibi Ankara'dan gelen Ceren'le biraz havadan sudan, biraz da uzay üssündeki genel gidişattan konuşarak yolu tükettiler. Servis her zamanki gibi çalışanları üçer beşer ofislerine bıraktı.

Posta kutusunda birikmiş olan ve çoğu üyesi olduğu eğlence grubundan gelen karikatürler, komik videolar, yurtdışından insan manzaraları, ilginç web bağlantıları ve saire içeren elektronik postalara baktıktan sonra, dünden aklında

kalan birkaç elektronik postayı bilgisayara yazdırdı. Yazdırma işlemi henüz bitmişti ki, ekranda grup yöneticisinin görüşme isteğini bildirmek için açılan küçük pencereyle birlikte çalan uyarı sesiyle irkildi. Görüşme isteğini kabul edince beyaz ve seyrelmiş saçları geriye doğru taranmış, iri burnu kendisini çabucak ele veren Varol Bey'in yüzü belirdi ekranda:

“Bahadır Bey, günaydın.”

“Günaydın Varol Bey. Nasılsınız?”

“Teşekkür ederim. Vaktinizi pek almayacağım. Birkaç konu var. Onları iletmek istedim. Mars'ta yapılması planlanan uzay gemisi ihalesini duyduunuz mu bilmiyorum. Büyük olasılıkla bu işi yine bizim şirket alacak. Bugün Görev Yazılım Birimiyle yapılacak toplantıya Yer Destek Birimi adına katılmanızı rica edecektim. Mars uzay üssünde çalışan şirketten arkadaşlar da telekonferansla katılacaklar. Bizim birimi ilgilendiren kararları not almanızı ve daha sonra takım liderleriyle paylaşmanızı istiyorum. Kendi işlerinin bir kısmını bize yıkmaya çalışabilirler. Bu konuda ayrıca uyanık olun.”

“Bu sabah gazetelere göz gezdirirken benim de dikkatimi çekmişti. Savunma Bakanlığı bunun için henüz ihale açmadı bildiğim kadarıyla. Öyle değil mi?”

“Henüz resmi bir şey yok, ama yönetim kurulu kendinden emin her zamanki gibi. Uzun soluklu bir proje olacağı benziyor. Çünkü yönetim kurulu toplantısında da konuşuldu. Fizibilite çalışmalarında görev alacak ekibin yapısı, görevleri, süreç alt adımlarının tanımlanması, oluşabilecek riskler gibi konular bugünkü toplantıda görüşülecek.”

“Anlaşıldı Varol Bey. İyi günler”

Görüşme bittikten sonra içine çöken garip sıkıntıyla birlikte ellerinin terlediğini hissetti. Ceren'le bir hafta sonu birlikte gittikleri falcı kadın, önündeki birkaç aylık dönemde kendisine bir görev ya da yetki verileceğini söylemişti. Fala inanmazdı. Hele fala göre hayatını planlayan aptallardan nefret ederdi. Ne var ki, içinden bir ses günlerdir bu kez falcının kehanetinin tutacağını söylüyordu ama doğrusu böyle bir projeyi hiç düşünmemişti. Pencereden uzay üssüne baktı. Mars'a ilk yolculuğu unutulmazdı.

Henüz liseyi yeni bitirmişti. Babası, annesi ve kardeşiyle birlikte önce 1,5 saatte Ay'daki Gökşehir'e, oradan da inanılmaz bir 15 günden sonra Mars'a gitmişlerdi. Ay üzerinde kolonileşme sürecine sonradan katılan, fakat önemli aşamalar kaydeden Türkiye'ye ait Gökşehir dev bir uzay kompleksi. Üzeri metal kaplı beyaz kubbe şeklinde bölmeler ve bunları birbirine bağlayan tünellerden oluşuyordu. İçinde doğal hayata ait her şey vardı. Ay'a araştırma için gelen ilk ekibin çocukları ve onların torunları burada büyümüşü. Dünya-Ay arası yolculuk hem güvenli hem de kısa süreli olduğundan, her gün çok sayıda turist ziyaret ve gezi amacıyla buraya geliyordu.

Mars'ın yaşanabilir hale getirilip kolonileştirilmesi süre-

cinde dünyadaki bir kaç ülkeyle birlikte Türkiye de rol almıştı. Yüz elli yıl önce kurulan Türkiye Uzay Kurumu'nun bu noktaya gelmesi hiç kolay olmamıştı elbette. Kızıl gezegende doğal hayatın ortaya çıkmasıyla birlikte, Türkiye'den giden araştırmacılar tarafından kurulan Uzakşehir ise Dünya'daki benzerlerinden hiç farklı değildi. Yüksek binalar, alışveriş merkezleri, caddeler, parklar, bahçeler kısacası bir şehirde olması gereken her şey vardı. Dünya'ya dönüşlerinde babası ona büyük dedesiyle ilgili öyküyü anlatmış ve evde sakladığı uzay mekiği faciası ile ilgili holografik kaydı Bahadır'a izletmişti. Bu yolculuk ve büyük dedesinin dramatik öyküsü onu derinden etkilemişti. Uzay Bilimleri Fakültesi'ndeki tüm sınıf arkadaşları gibi onun da hayali Uzay Kurumu'nda çalışmaktı. Mezun olduktan sonra girdiği ülkenin önde gelen savunma sanayi şirketinde birkaç yıl çalışıp oraya geçmeyi planlamıştı ama yıllardır bu gerçekleşmemişti. Yaptığı tüm projelerde gecikmesiyle ünlü olan bu şirkette Bahadır mutluydu. Son üç yıldır üzerinde çalıştıkları ay minibusü projesinin kabul testlerine daha yeni başlamışlardı. Şirket bu ürünün teslimatını tamamlamadan, temelde aynı sistem tasarımına sahip fakat boyutları çok daha büyük olan Mars uzay gemisi projesinin en büyük alt yüklenicisi olmak üzereydi.

Ofisi biraz erken terk ettiği için asansörde tek başınaydı. Yerin onlarca metre altına inen asansör, şirkete ait uzay üssünü şehirlerarası metro tüneline bağlayan geçitte hızla ilerlemeye başladı. Yaklaşık iki dakika içinde vardığı istasyon her mesai bitiminde olduğu gibi yine kalabalıktı. Yoğun iş gününün stresiyle gerilmiş yüzlere, terfi alamamanın öfkesiyle çatılmış kaşlara, yaşamdan bezgin öne eğilmiş bakışlara yeterince aşınaydı. Durağa yanaşan metroya binmek üzere birbirinden habersiz, birbirine yabancı, birbirini küçümseyen insan seline karıştı. Oturacak yer yoktu içeride. Tanıdık bir yüz aramak için etrafa bakarken birkaç metre ötede Ceren'i gördü. Gözleri kapalı olduğu halde bir şeyler mırıldanıyor gibiydi. Biraz dikkatle bakınca kulaklıkları fark etti. Dinlediği müzik onu alıp götürmüştü uzaklara. Bugün işyerinde olanları ona anlatmak için büyük bir istek duydu. O tarafa doğru ilerlemek için hamle yaptığı anda karşı konulmaz bir ivmeyle öne doğru savruldu. Tutunduğu demire sıkıca asılan eli acımıştı. Metro acı bir fren sesiyle yavaşlayarak durdu. İkinci durakta binen yolcular daha renkliydi. Elleriyle kitaplarla üniversiteli gençler, kucaklarında bebekleriyle anneler, yaşlı çiftler, sırsıklam aşıklar, serseriler, dilenciler... Sadece iki durak ve toplam on dakikadan ibaret yolculuk sonlanıp Ankara'ya vardığında istasyondan çıkıp derin bir nefes alarak ciğerlerini temiz havayla doldurdu. Evinin yakınlarındaki spor merkezine uğrayıp yarım saatliğine bir ter atmanın iyi geleceğini düşündü. Birkaç adım atmıştı ki Ceren'i hatırlayarak metro çıkışındaki insan seline dönüp arayan gözlerle boş yere baktı bir süre. Bu kadar dalgın olduğu için kendine kızdıktan sonra bakışlarıyla didiklediği kalabalığı kendi haline bırakıp yürümeye devam etti.

Spor merkezinden eve geldikten sonra yakındaki lokantadan akşam yemeğini ısmarladı. Siparişi söz verilen süreden beş dakika geç getiren çocuğa bahşiş verirken babacan bir tavırla bir dahaki sefere daha hızlı olmasını öğütledi. Çalışma odasına geçip paketi açtı. Kurumuş marullarla, irice kesilmiş domatesleri bir kenara ayırdı. Köftelerden birkaçını

afiyetle midesine indirmişti ki, ana bilgisayarın elektronik posta geldiğini bildiren sesi duyuldu. Açlık daha baskın geldiğinden pek orali olmadı. Son lokmasını da ağır ağır çiğneyip yuttuktan sonra bilgisayardan postayı okumasını istedi.

“Merhaba Bahadır, Bilmiyorum bu geçerli bir mazeret mi ama hayatın akışına kötü kaptırmışız kendimizi. En yakın arkadaşlarımızla bile görüşmüyoruz istesek de. Ne amansız koşturmaca bu anlamak mümkün değil. Uzun zaman oldu görüşmeyeli. Umarım her şey yolundadır. Bende bir yaramazlık yok. Pelin ve Selim çok iyi. Minik Selim demişsin ama kocaman delikanlı oldu şimdi kerata. Bu arada sıkı dur! 15 gün önce bir oğlumuz daha oldu. Adını Buğra koyduk. Pelin’in annesi doğumdan beri bizim evde. Sağ olsun çok yardımcı oluyor.

Gelelim senin sorularına.

Bence tam bu iş için biçilmiş kaftansın. Onca yıllık tecrübenden yararlanmak istiyorlar anlaşılın. Her şey bir yana, ay minibüsü projesinde çalışmış olman bile önemli bir etken.

Tedirgin olmana da gerek yok bence. Hangi iş kritik değil ki? Günün birinde bu tür bir görev alacaktın. Bunun Mars görevi olması da ayrıca güzel. Onca yıl sonra Uzakşehir’i yeniden göreceğin için şanslısın. Senin yerinde olmak isteyen bir sürü insan var. Kaldı ki, proje başarısız olsa bile bu senin adına hiçbir şeyin göstergesi olamaz. Ayrıca süreçler ve yapılacaklar son derece açık biçimde tanımlıdır genellikle. Gerekli adımları zamanında atmaya dikkat edersen bir sorun olmaz.

Bizim proje şu anda kabul aşamasında olduğundan işlerimiz oldukça azaldı. Grubu birkaç ay içinde dağıtacakları söylüyor. Kuracağın ekibe katılmaman sorun olacağını sanmıyorum, ama proje yöneticisiyle görüşmeden bir şey söyleyemem. Yarın sana bu konuda kesin bilgi veririm. Eğer yanıt olumlu olursa, benim takımından Işıl ve Ediz’i alabiliriz. Ediz’i tanırsın. Yıllarca birlikte çalışıyoruz onunla ve tanıdığım en iyi mühendislerden biri olduğunu söyleyebilirim. Işıl biraz tecrübesiz, ama çok zekidir.

Bora’yı tanımıyorum ama radyoaktif elementler konusunda doktora yapmışsa mutlaka katkısı olabilir. Gökşehir’de de kısa süre doktorluk yapmış Erman diye birini hatırlıyorum ama senin dediğin kişi mi bilmiyorum. Doğrusu iyi seçim yapmışsın. Ne olur ne olmaz. Her türlü olasılığa hazırlıklı olmak gerek.

Haklısın, toryumun kullanım alanları dünyada gittikçe azalıyor. Alternatif pek çok element keşfedilmiş durumda. Onca masrafa girip yüzlerce ton toryumu dünyaya getirmeye kalkışmak pek mantıklı değil gibi. Fakat toryumun hala uzay sanayinde kullanıldığı yerler var. Ayrıca yeni bir uygulama alanı geliştirmiş de olabilirler. Kim bilir? Eğer her şey yolunda gider de Mars’a varırsak işin içinde ne olduğunu anlarsınız (gülün adam).

Umarım yazdıklarım seni biraz olsun rahatlatmıştır.

En kısa sürede tekrar görüşmek üzere. Hoşçakal. Gültekin”

İş ortamının stresinden sporla ter atıp uzaklaşmış, orta halli bir akşam yemeğiyle midesinin isyanını bastırmışken üzerine Gültekin’in yazdıklarını da dinleyince tedirginliği büyük ölçüde azalmıştı. Yemekten arta kalanları pakete sarıp çöpe attıktan sonra hastası olduğu dizinin internetten indirdiği yeni bölümünü izlemek üzere oturma odasına geçti. Mars görevini tamamen unutmuştu artık. Dizinin sonlarına doğru olduğu yerde uyuyakaldı.

Ertesi gün, metroda yanına oturan kişiyi önce fark edemedi. Ceren de onun dalgınlığını izleyip keyiflenmek için bir süre hiç seslenmedi. Birkaç dakika sonra yüzünde alaycı bir gülümsemeyle başını çevirmeden seslendi:

“Günaydın. Yolculuk nereye beyefendi?”

Bahadır, son derece aşına olduğu sesin bu kadar yakından gelmesinin şaşkınlığıyla başını çevirdi. Altta kalmamak için o da işi alaya vurdu.

“Günaydın hanımefendi. İşe gidiyorum tabi ki. Peki ya siz?”

“Ben de öyle. İşe giderken tanıdık biriyle sohbet etmek iyi olurdu doğrusu.”

“Kusura bakma fark edemedim. Çok dalgınım bu aralar.”

“Hayırdır. Ne oldu ki?”

“Aslında düne kadar her şey çok iyiydi. Falcı kadının söyledikleri dün çıktı. Yakında bana önemli bir görev verileceğini söylemişti hatırlarsan.”

“Demek öyle. Neymiş peki bu önemli görev?”

“Yeni kurulacak bir ekibin başında Mars’a gidiyorum.”

Ceren, biraz şaşkınlıkla birlikte hala olumlu tavrını sürdürüyor etrafına pozitif enerji yaymaya devam ediyordu.

“Ne güzel işte, ne var ki bunda? Keşke ben de gidebilsem. Sevinmedin mi sen buna şimdi?”

“Bilmiyorum, bu kez durum farklı. ‘Gerçekleri gördüğünde kahramanlığa kalkışırsan kendinle birlikte pek çok insanın hayatını tehlikeye atarsın’ gibisinden şeyler söyledi. Kadını görmedin mi? Resmen transa geçmişti. Gördüğü her ne ise kendisi de korkmuştu. Tek soru sordurmadan odadan kovdu. Parasını bile almadı.”

“Canım falcı işte. Kadın attı tutturdu görev olayını. Abartmaya gerek yok.”

“Haklısın. Aslında düne kadar aklımda bile yoktu. Neden bilmiyorum ama bu Mars işi beni ciddiye tedirgin ediyor.”

“Bu konuyu neden bu kadar büyüttün anlamadım. Her gün çeşitli ülkelerden binlerce insan Mars’a gidip geliyor. Bu işi yapan sürüyle şirket var. Uçuş süresinin uzunluğu ve seyahat ortamı dışında, normal uçak yolculuğundan pek farkı yok. Gidip geleceksin, hepsi bu.”

“Haklı olabilirsin, belki de takıntı yapıyorum ama his işte. Neyse, kapıya doğru ilerleyelim istersen. Geldik sayılır.”

Ertesi akşam tüm ekip tanışıp kaynaşmak için şehir dışındaki Samanyolu parkında buluştu. Parkın ortasındaki muazzam gölün kıyılarındaki seçkin lokantaların ve otellerin rengarenk ışıkları sularla dans ediyordu. Gözlerden uzak ıssız bir köşede kendilerine bir masa ayırtmışlardı. Bora, Erman ve Bahadır masanın bir yanında, Gültekin, Işıl ve Ediz diğer yanında oturuyordu. Mükemmel bir akşam yemeği eşliğinde, Bahadır, Mars yolculuğunun amacı ve kapsamı hakkında ekibi bilgilendirdi. Soruları cevaplandırdı. İçlerinde sadece Bahadır daha önce Mars yolculuğu yapmıştı. Gültekin ve Erman ay üssünde bir süre çalışmışlardı. Her biri yaşadıkları ilginç deneyimleri aktardılar.

Ertesi gün hep birlikte Türkiye Uzay Kurumu’nun verdiği uzay yolculuğu eğitimine katıldılar. Turistik olmayan uzay yolculuklarına çıkacaklara bir günlük teorik ve pratik dersler veriyordu. Son iki yılda uzaya çıkmamış herkes önceki deneyimi ne olursa olsun buna katılmak zorundaydı. Eğitim sonunda yapılan son derece basit sınavlarda başarılı olanlara sertifika veriliyordu. Eğlenceli bir günün sonunda hepsi sertifikalarını aldılar.

Bir sonraki günün sabahında tan yeri ağarmak üzereyken, tüm ekip Türkiye Uzay Kurumu’nda buluştu. Onları Mars’a götürecek özel üretim uzay gemisi hazırды. Güçlü manyetik alanın havayı plazma haline getirmesiyle oluşan itme kuvveti ile yükselen geminin iki ucu koni şeklindeydi ve ortasından süper iletken manyetik bir halka geçiyordu. Atmosferin üst kısımlarında, yörüngedeki yansıtıcı aynalardan yayılan mikrodalga ışınlam, uzay gemisi üzerindeki iyon motoru tarafından elektrik enerjisine dönüştürülüyordu. İyonize hava geminin arka kısmında çok güçlü itme etkisi oluşturuyordu. Atmosfer dışında ise hidrojen yakıtı devreye girerek geminin saatte 530,000 km gibi çok yüksek hızlara ulaşmasını sağlıyordu. Bu hızla yedi günde Mars’a varacaklardı. Turistik amaçlı uzay gemileri, gezegenler arası boşlukta en fazla bunun yarısı kadar hız yapabildikleri için, onlarla yapılan Mars yolculuğu 15 gün sürüyordu.

Plazma haline dönüşen hava, fırlatma rampasını yıldız gibi aydınlanmıştı. Gemi, büyük bir hızla yükselmeye başladı. Birkaç dakika sonra uzaydaydılar. Yerküre, bütün maviliği ve güzelliğiyle arkalarında kalmıştı. Kızıl gezegene doğru yol alıyorlardı.

Ali Öztürk

(Devamı gelecek sayıda...)

©Paul Gill/Arty to I.T.

UYUMLANDIRMA FİYASKOSU

Afşar Çelik

UYUMLANDIRMA FİYASKOSU

Fakülteden çıktığımda karşılaştığım manzarayı hiç unutmuyacağım. Ortalık savaş alanına dönmüştü. Herkes birbirine saldırıyor, karşısında birini bulamayanlarsa ne bulabilirse ona... Gömlekleri kana batmış insanların tuhaf bir çaresizlik ve ıstırap taşıyan bakışlarını gördüğümde ruhumun bir cenderede ezildiğini sandım.

Belki en doğrusu, en başından başlamaktır. Nöromoleküller modülasyon güçlendiricisi icat edildiğinde çok şükür ki bundan çok az kimsenin haberi oldu. Ve yine çok şükür ki yarattığı sonuçlardan daha az kişinin haberi oldu. Eğer belgeleri yok etmesi için görevlendirilen müstahdem, meraklı birilerinin avantajına bazı nüshaları dışarı çıkarmadıysa...

İşte bu yüzden söyleyeceklerim tamamen hayal ürünü gibi gelebilir.

İnsan beyni durmadan elektro manyetik dalgalanma yaratan bir işgüzdür. Bunun böyle olduğu yıllardır biliniyor. Aslına bakarsanız, bir takım adamlar işi gücü bırakıp koskoca evrenin kuantum modelinden hareketle frekansını bile hesaplamış. Ezberim çok zayıf olduğundan şimdi bana bu değer kaç olduğunu falan sormayın, rica ederim.

O gün, uykumun en derin ve dinlendirici yerinde, üstelik yanımdaki bölümde çalışan Sibel'i tam dudaklarından öpmek üzereyken bölüm başkanımız Kutluk Bey'in sigaradan testere gibi çıkan sesiyle uyandırıldığında ruhumun bedenimden hoyratça kopartıldığını sanıştım. Doğruya doğru... Devletten maaş alıp da önlüğü, üzerinde paralanmış nadir hocalardan, Kutluk Bey. Sarışın ve şişman bir adamdı. Bütün telaşının arasında kalp krizi geçirmemesini bir mucize olarak yorumluyordum.

Pek çoğu sahte projelerle ödenek almağa alışmış diğer bölümler tarafından öfke ile karşılanıyorduk. Kolay elde edilmemiş bir dokunulmazlık zırhı altında tam bir Tanrısalılık içinde yaşamak varken bu kadar çalışmak, sıradan işçiler gibi didinmek de neyin nesiydi. Çünkü projemiz görünüşte son derece iddialı - ki aslında kimseye tam olarak açıklanamamıştı ve dekan buna acayip sinirleniyordu - ve pahalıydı. Ailevi kaynaklarını bu projeye ayırmasa Kutluk Bey'in dekanlık kaynaklarıyla bir adım daha atması mümkün değildi. Bazen niçin bu aksi tabiatlı adama katlandığımı soruyordum kendime.

Ahım şahım bir maaşım yoktu. Hiç kimse yaptığım işi takdir etmiyordu. Yılda bir pantolon ve ayakkabı değiştirebiliyordum ama... Ne zaman kazı çalışması hiç eksik olmayan yollardan dizlerime kadar çamura batarak fakülteye gelip de öfkeden çıldırsam veya ay sonunda artık nefessizlikten ciğerleri patlayacak bir dalgıç gibi çırpınsam, iri cüssesiyle oradan oraya koşturan eprimiş önlüklü, ağzından sigara düşmeyen hocamın beni bir anda düştüğüm çıkmazdan çekip kurtardığını hissederdim.

İşte o zaman... Artık işimiz ne zaman bitip de fakülteden çıkıyorsak içimde nefis bir yorgunluk "serilirdi". Bütün

anlamı o şişman adamın bedeninde cisimlenen bir çalkalanmanın zevki ile gevşerdim. Başkaları beğenmese de anlamasa da... Gözü kara bir adamdı, hiçbir genelgeyi, yönetmeliği umursamadığını söyleyebilirdim. Ona göre bütün bu evrak kalabalığı, yapamadıkları işleri ikame etmeğe çalışan adamların tatminsizliklerinin itirafıydı. "İtiraf" deyince...

En çalışkan öğrencisi olmama rağmen benim bile tam anlayamadığım projede son aşamaya gelmiştik. Gene de sabahın dördünde uyandırılmak yeterince sarsıcıydı. Yanından her geçişimde sıcaklığını, kokusunu hissettiğim güzel komşum, yokluk günlerimin en "estetik" tesellisiydi. İşte belki günlerce sürecek bir öfkenin tohumları tam Sibel'i dudaklarından öpmek üzere iken uyandırıldığım o anda atıldı.

- Kalk ulan! Çabuk ol! Çabuk gel fakülteye!

- Hocam hayırdır? Bu saatte?

- Bırak ulan şimdi hayır, şerri! Atla gel diyorum eşşolusu! Bütün idealizmime rağmen o anda Kutluk Bey'i öldürmek istiyordum. Atladım, gittim tabii... O saatte dolmuş molmuş çalışmadığından, taksiye şöyle tuzlusundan bir gece tarifesi bayılıp fakülteye yollandım. Tam içime evlât acısı gibi oturan taksi ücretini düşünürken ayağımın boşluğa geldiğini fark ettim ama geç kalmıştım.

Fakültenin önündeki metro kazısında çukurun üstüne kurulan köprünün yerinin her gün değiştirildiğini unutmuşum. Elbette bunda bütün yolları kazmayı akıl edip de kırılan sokak lâmbalarını değiştirmeye üşenen bürokrasinin de payı vardı ve onlar da küfürlerimden paylarını aldı. Alnımı ve dizimi vurmuşum, üstelik her yerim çamur içindeydi. "Hay senin gibi metronun da hocanın da projenin de anasını, avradını!..." El yordamıyla yolumu bulup zar zor çukurdan çıktım.

Neyse... En sonunda bölüme ulaştığımda - ki gece bekçisinin meraklı bakışlarına verdiğim o çakmak çakmak karşılık epey uzun sürecek bir hikâyeden kurtulmamı sağladı - adeti olduğu üzere sövmeye başlayacak hocam da aynı şekilde halimi görünce tam yerinde bir davranışla sustu.

- Üstünü başını değiştir! Önlüğünü, kaskını giy, laboratuara gel! Laboratuara girdiğimde, projenin başından beri deneğimiz olan arkeoloji öğrencisi Serhat'ın homurdanarak masada yattığını gördüm.

- Abi nedir bu ya! Nereden girdim ben bu işe? Gecemiz yok, gündüzümüz yok! Antik Yunancı, dersinden geçirmeyecek olsa şerefsizim uğramazdım buraya ya! Gerçi bu homurtular Kutluk Hoca'nın işitemeyeceği kadar alçak perdedendi ama... Hoca elinde bir ses kayıt cihazı ile içeri girdi.

- 15/04/2075... Bölüm "lab'ı". (Akademik kayıt kurallarının aksine, kendisine özgü veya öğrenci argosundan kısaltmalar kullanmağa bayılırdı) Deneyin son aşamasına geldi. Şimdiye kadar psikolojik durumun standardizasyonu işlem-

leri başarıyla ilerledi. Bundan sonra frekans eşleme işlemine geçeceğiz. Bunun için her gün düzenli meditasyon yapan erişkin denegimiz Serhat'ın derin uyku durumundaki alfa dalgalarından yararlanacağız. NMMG cihazının kalibrasyonu yapıldı tarih: 15/04/2075 saatler 02:40 ve 03:30. Şimdi denekte alfa ritmi oluşturmağa başlıyoruz.

Ben yan odadaki makinenin başına geçmiştim. Biraz kızgınlıktan biraz da dalgınlıktan kaskımı takmayı unutmuşum. Hoca öfkeyle başımı işaret ederken artık geç kalmıştık makineyi kayıt altında çalıştırmıştık. Serhat çok kısa süre içinde huzurlu bir uyku durumuna geçmişti.

- Gücü arttır! Denekten yakaladığımız beyin dalgaları makine tarafından "amplifiye" ediliyordu bu aşamada. Kaskımın olmamasından fazla endişelenmiyordum çünkü denekle benim aramda "yalıtkan" bir saydam duvar vardı. "Amaaan! En fazla ne olabilir ki? Kafayı mı yiyeceğim? Zaten gidişimiz o... Ölmüş eşek kurttan mı korkarmış? Bize bi şey olmaz abicim!" Laboratuvarın her yanı da aynı yalıtkanlık prensibine göre inşa edilmişti. Kasklarımız deneyin dalgaları ile muhtemel karışmaları önlemeğe yarıyordu.

- Dalga eşleştirme işlemi başlasın! İşte bu aşama bana da yabancıydı. Dalgaların eşleştirilmesi sırasında bir "kayma" hissettim ve... Bir an için ve daha fazlasında yan odadaki ve benim odamdaki her şeyin "dalgalandığını" sandım. Öbür yandan içimden bir şeylerin "geçip gittiğini" hissettim. Hocam o sırada artık bilimsel terimleri falan bırakmış heyecanla haykırıyordu:

- "Düşünüyorum, öyleyse varım!" diyordun Dekart! İşte kanıtı!

Gözlerime inanamıyordum ama Serhat'ın vücudunun da dalgalandığını ve yavaş yavaş... "Silindiğini" görüyordum. Bu elbette sıradan bir göz aldanması olabilirdi ama.. O zaman aynı şey nasıl oluyor da kayıt cihazının monitöründe de görülebiliyordu?

Bir an geldi, Serhat ortadan tamamen kayboldu! Gücü azaltmam gerektiğini biliyordum, bir aksilik vardı. Öbür elimi niçin kullanmağı akıl edemedim bilmiyorum ama.. Önlüğümün kolu makinenin bir vidasına takılmıştı. O yüzden bir türlü kolu indiremiyordum. Deneyde gücün uygulandığı süre çok önemliydi. Asıldım ama kolumu bir türlü kurtaramadım. Sonunda önlüğün yırtılmasının telafisi imkânsız bir şey olmadığını nihayet anlayınca kolumu hızla çekerek yırttığımda benimde aynı silinme dalgasına kapıldığımı hissettim.

Önce serin bir huzur dalgası ile yıkandığımı hissettim. Ancak daha sonra belki hayta kalma içgüdüm, belki kalıplaşmış savunmalarım, artık hangisi bilmiyorum beni çok korkuttu. Daha önce hissetmediğim şeylerin bilgisizliğine verdiğim ilk tepkinin korku olmasına daha sonra hep hayıflanacaktım.

Öbür yandan son bir-iki saattir peşimi bırakmayan aksiliklerin bir zincir gibi boynuma dolandığı fikri ile öfkem bir anda patladı!

"Ulan senin gibi makinenin ta gelmişini geçmişini!..."

Hoca öfkeden kudurarak odaya girdi:

- N'aptın lan hergele!? Yakacaktın hepimizi!

O an fark ettim ki bölümün içi darmadağın olmuştı. O gün akşama kadar bölümden hiç çıkmadan hem ortalığı toparladım hem de hocamın notlarına bakarak neye uğradığımı anlamağa çalıştım. İnsan beynindeki nöro-elektrik faaliyet yalnızca algılarımızı etkilemiyordu... Aynı zamanda dış dünyayı da etkiliyordu.

Yogilerin veya dervişlerin bazı tecrübeleri bunu kanıtlıyordu. Bu insanla çevresi arasındaki frekans etkileşmesine bağlıydı. Onlar evrenin titreşimiyle uyumlu beyin dalgaları yayınlamayı beceriyordu ve bu aslında kişinin en huzurlu olduğu durumdu. Aslında eski moda cep telefonlarının bazı istasyonlarının insan beynini etkilediği biliniyordu. Şimdi amaç, tam anlamıyla huzurlu bir denegin beyin dalgalarını bir yere kaydedip bu standart kaydı diğerlerinin beyin dalgalarıyla uyumlu olarak "yayınlamak". Böylece huzurlu, uyumlu, barışçı bir toplum yaratılabilirdi.

Gerçi kafamda "gıcık" sorular belirmeğe başlamıştı. Mesela, böyle bir projenin ahlâki uygunluğu kimin tarafından denetlenecekti? Stalin gibi bir manyağın standart alınması durumunda neler olabilirdi? Bunun cevabını fakülteden çıktığımda o dehşet manzarasını görünce buldum.

Denegimizin beyin dalgalarını almağa başladığımızda tesadüfen meditasyon uygulayıcısı denegimizin beyin dalgalarının titreşimi evrenle tam uyumlu hale gelmişti ve denegimizin etrafındaki her şey "bir olmağa" başlamıştı... O yüzden her şeyin silindiği, "hiç olduğu" bir anı yaşamıştık. İşte tam o anda artık yalıtım duvarı etkisiz kalmıştı. Çünkü o da bu olağanüstü birlik durumunda erimeğe başlamıştı.

O sırada... "Aman Allah'ım!" Eşleşmenin olduğu bu olağan üstü yayılım sırasında makineye en yakın olan bendim! Ama bu nasıl olmuştu? Makine nasıl etkilenmiş olabilirdi? Bölümümüzün darmadağın olmasına yol açan o yayılma yakın çevremizi nasıl etkileyebilirdi? Bunu düşünmek istemiyordum, çünkü makinenin gücünü hatırı sayılır bir süre hiç azaltmamıştım. İşte fakülteden çıkıp da herkesin birbirini yaraladığı, etrafı tahrip ettiği o cinnet anında hatırladım ki belki bir yayılmayı engelleyemeyecek ama kafasındaki titreşimlerin kirliliğini önleyecek kaskını takmayı unutan biri vardı laboratuvarı: Ben!

Afşar ÇELİK 02/07/2004 VAN

(www.dusuncetarlasi-afsarcelik.blogspot.com adresinden alınmıştır.)

ARMONİ

Yazarı Bilinmiyor

ARMONİ

“Bilinçli bir parça mı?” diye ünledi Senatör. Sesi alaycı çıkmıştı, ancak Matematikçi bunu umursamadı. Karşısındaki tombul, seyrek saçlı adamı kontrol edebileceğini biliyordu, onun emirlere uymasını sağlayabilir, onu suskunluğa zorlayabilirdi; tüm bu kozlar elde tutulduğu müddetçe muhatabın anlatılanlara inanıp inanmaması önem taşımayacaktı.

“Başmüzisyen bunun mümkün olabileceğini düşünüyor.” dedi istifini bozmaksızın. “İnsan beynine ilişkin konularda onun otoritesini tanımak zorundayız, hiç kimse ruh ve zihin konularında kendisiyle eşdeğer ölçüde bilgi sahibi değil.”

Senatör’ün mavi gözleri yüzleştiği uzun boylu, sert hatlı ihtiyarın bakışlarıyla buluşurken soğuk bir anlatım kazandı. “Saygıdeğer Başmüzisyen’in bilim alanındaki niteliklerini sorgulayacak değilim” dedi ağır ağır. “Ancak kendisi eninde sonunda bir sanatçıdır ve asıl vazifesine karşı duygusal bir yaklaşım sergilemek mecburiyetindedir. Müziğe karşı tapınmadan uzak düşmeyen bir sevgi, bir vecd beslemek çoğu bestekarın ortak özelliğidir; bu hisler kimi zaman bir âlimi dahi taraflı davranmaya, aşırı umutlar beslemeye sevkedebilir.”

“Ardında zamanımızın üç büyük bilgininin desteğini barındıran hiçbir umut aşırı sayılmaz. Delson, Zagrephon ve Erimm’in isimleri sırasıyla sibernetik, nörofizyoloji ve fizik dallarıyla eş tutuluyor ve bu kimseler projeyi heyecanla karşıladıklarını ifade ettiler. Sanat felsefesi kürsüsünün yayınladığı deklerasyon da cabası: Her biri kitlelerin saygısına nail olmuş on altı düşünür tarihöncesi devirlerin tamamları ve töresel ezgilerinden günümüze dek müziğin hep bu amaç uğruna çalıştığını, yeni ezgiler üreten her erkek ve kadının bilinçaltında aynı isteği yaşattığını savunuyorlar -yalnızca hissedilmeyi değil, hissetmeyi de başaran bir ses dizgesi elde etme dileğini. Bu tezin ispatını lisan kavramında bulduklarını öne sürüyor, kimi melodilere “canlı” veya “duygulu” gibi sıfatların yakıştırılmasının görünüştekinden çok daha derin anlamlar içerdiğine inanıyorlar.”

“Felsefenin mazisinde yer teşkil eden sayısız benzeri gibi bu da abartılı, yetersiz kanıtlar üzerine oturtulmuş bir iddia.” diyerek karşı çıktı Senatör. Oval kafasını sıkıntıyla salladı: “Bu mevzuda sebeple sonucun birbirine karıştırıldığını sanıyorum. Lisanlar gibi şarkılar da insan kafasının birer üretisidir, kendi başlarına varolmaları imkansızdır.”

“Görüyorum ki çoğu politikacı gibi siz de diyalog sanatının kurallarına bağlı kalmaktan muzdaripsiniz.” dedi Matematikçi. “Sonradan istediğiniz yöne çekebileceğiniz türden, genel yorumlarda bulunuyor ve sözlerinizin kapsamını geniş tutuyorsunuz. Ne yazık ki bu durum önermelerinizi yeniliğe uğrattıyor; çünkü ifadeleriniz sizinle zıtlaşmak isteyenlerin kullanabileceği örnekleri de kanatları altına alıyor.” Boğazını temizlerken genç siyasetçi göz hapsinde tuttu:

“Mesela bilgisayarlardan bahsedelim: Onlar da insan eserdir, onlar da açığa tek başlarına çıkamaz; oysa ki Delson bilinç kazanmanın bu aygıtlar için olasılık dahilinde bulun-

duğunu ispatlamıştır. Şu halde aynı ihtimal müzik için de geçerli olabilir.”

“Bir bilgisayar maddesel olarak mevcut olan, gözle görülebilen katı bir yapıya sahiptir; oysa ki müziğin esası hava basıncındaki titreşimlerde yatar. Aradaki farkın kayda değmeyecek kadar küçük olduğunu söyleyemezsiniz.”

“Bilgisayar bir takım fiber-optik bağlantılardan ve silisyum alaşımından dökülme işlemcilerden müteşekkildir; insan beyni ise sudan ve organik molekül zincirlerinden kuruludur. Nasıl ki iki seyyah aynı kente varmak için farklı yolları izleyebilirse, farklı yapıtaşları ile metotlar da aynı neticeye götürebilir.”

Senatör ayağa kalktı, somurtarak taş duvarlı odanın başka bir köşesine, üstünde bir şişe viski duran bir sehpayı gitti. Amaçlı bir kabalık göstererek bir kadeh doldurdu ve konuşma ikramda bulunmaya yeltenmedi. İri bir yudum aldı ve tekrar konuşmadan önce alkolün sunduğu anlık sarsıntının geçmesini bekledi:

“Pekala...” dedi usulca. “Bana ayrıntıları anlatmaya zahmet etmeyin, çünkü bilgiyi kaynağından, Başmüzisyen’in kendisinden almayı tercih edeceğim.” Duvardaki saate yönelen bakışları imalıydı. Matematikçi görüşmenin sona erdiğini gördü ve içinden omuz silkti: Anlatmak istediğini anlatmıştı, başkaca lakırdıya gerek yoktu. Senatör işbirliği yapması gerektiğini daha şimdiden farketmişti, gülünç duruma düşme riskini göze alacak, tasarımı destekleyecekti. Post-modern çağın her döneminde olduğu gibi siyasetçiler teknokratların önünde boyun eğiyordu, bu durumun sürdürülmesine katkıda bulunmuş olmak ise kendisi için önem taşıyan tek meseleydi.

* * *

C’Alberque’nun bilime ve insan düşününe adanmış, barok duvarları gökyüzüne dokunmak istercesine yükseliyordu. Bu kutsal akademinin doğu kanadında yer alan meşhur kule sanki bir çoban edasıyla bulutları etrafında toplamıştı, tepesinde sarmallar çizen buharlı katmanın merkezinde duruyordu. İçinden on altı adamın yan yana geçmesine izin verecek kadar geniş olan ana kapıyı avluya bağlayan yüz basamaklı merdivende genç bir adam vardı, sabah vakti özenle şekillendirilmiş olan saçları şu anda dağınıktı, gözleri ateş saçıyordu. Ceketini omuzuna atmış, sökercesine çıkardığı kravatını yumruğuna kıstırmıştı; gömleğinin iki düğmesi iliklenmeden bırakılmıştı. Omuzlarını öne doğru düşürdüğü için yapılı gövdesi tehditkar bir anlatım kazanmıştı. Bu genç adamın ismi Darius’tu; kızgınlığının sebebi ise sevgilisiydi, daha doğrusu sevgili saydığı kişiydi.

Darius sosyoloji eğitiminin son günlerini yaşıyordu. On gün sonra okulu sona erecek, yepyeni bir hayat kan rengi bir halı gibi ayaklarının altına serilecekti. Bölüme girmek için iki yıllık zorlu bir ön eğitimi başarıyla tamamlamak, ardından da altı sene boyunca ter dökmek gerekiyordu; her dönemin sonunda seyahatlere çıkmak, tez hazırlamak icap ediyordu. Bu şart Darius’u güney kentlerini saran ayaklanmanın ertesini, gözetim cihazlarını parçalamış olan kalabalıklara zırhlı araçlara bindirilip cezaevine sevk edilmesini ve toplu-

mun mutlak otoritenin kanatları altına dönüşünü izlemesi için başkentten uzaklaştırmıştı. Dört haftalık veri devşirme sürecinin ardından geriye döndüğünde aldatıldığını, boynuzlandığını keşfetmişti; bu nedenle öfke içerisindeydi, birisi karşısına çıkıp da ters bir laf edecek olsa yumruğu çakmakta bir an bile tereddüt etmezdi.

Tek bölükle yüz binlik orduya direnen generalin savaşı kaybedince duyacağı üzüntü çocukçadır. Ancak bir mucize neticesiyle zafer kazanacak olursa karşı taraf tasa ve kızgınlık içerisinde düşme hakkı kazanır: Dünyadaki pek az musibet elde bariz bir üstünlük varken yenilgiye uğramaktan daha ezici, daha yaralayıcıdır.

İsimsiz dini lider Ebu John bin Abbas'ın "tebliğ vazifesini üstelenmiş olmak" iddiası ile açığa çıkıp bütün memleketi kızıla boyadığı dönemde Darius sekiz yaşındaydı. Sahte peygamberin intikam kıtaları, görevleriyle sosyal sınıflarına göre kahverengi veya kara olan gömlekler giyen serseri sürüleri caddelerde yürürken onları seyretmişti. İş kundaklamaktan, adam dövmekten, küfretmekten ibaret olan Kahverengi'lerden fazla çekinmez, onların çocuklara ilişmediğini bilirdi. Öte yandan varlıklı ailelerin iyi eğitim görmüş çocuklarından kurulu Kara'lar ölesiye korkmasına sebep olurdu; görünümü alabildiğine çarpıcı, bir o kadar da soğuk olan bu insanların bakışlarında zalim ışıklar yakalar, sapsarı kesilirdi. Kara'lar metodist piçlerdi, hiç kimseyi sokakta, gözler önünde dövmezlerdi; yalnızca etrafta dolaşıp sorular sorar, kimi zaman insanların kimliklerine bakarlardı. Bazen aradıkları bir ismi kafa kağıtları arasında bulur ve yakaladıkları adamı kelepçeleyip götürürlerdi. Darius'a bile ailesine ilişkin sualler yöneltilmiş, bir defasında da kimliğine bakmak istemişlerdi. O vakit yanında kimlik taşımadığını söylemiş, içinden de merak etmişti: Bir çocuğun kimliğine bakmakla ellerine ne geçecekti ki? Asıl □akinelar istedikleri şeyin soy-adına ve babasının ismine ilişkin haneler olabileceği aklına çok sonradan dank edecekti.

Kara gömleklilerin psikopatlığı kimi noktalarda sanatsal bir içerik kazanırdı. Cünupken kent sokaklarında gezmeyi yasaklamış, ardından da yasağı çiğneyenleri yakalamak için av partileri düzenlemişlerdi. Cinsel ilişki esnasında açığa çıkan çeşitli sıvıların, terin, meninin, feromonların ve vaginal salgıların bir karışımına karşı duyarlı olan köpekler yetiştirmişlerdi. Bu hayvanların eğitimi sırasında dönen rezaletler sayısız söylentiye konu olmuştu, ancak netice ortadaydı: Tıpkı bazı insanlar gibi bu çevik gövdeli, sivri dişli yaratıklar da yakın zamanda çiftleşmiş olan kişileri koku yoluyla belirleyebiliyordu. Tene bulaşan aromatik kimyasallardan kurtulmanın yegane yolu yıkanmaktı, aksi takdirde paçayı ele vermek işten bile değildi.

Yönetimi ele geçirmeye çok yaklaştıkları bir sırada ilk "Gözetim Şebekesi"ni inşa etmişlerdi, bütün bir şehir kapsamında düzenlenen proje bireyleri tanımlayabilen kameralar üzerine kuruluydu. Kameralar otonom bilgisayarların kumandası altındaydı; dış görünümdeki ayrıntıları, alın yapısından göz rengine, çene genişliğine kadar çeşitli ipuçlarını değerlendiren bu aygıtlar ise merkezi bir sisteme bağlanmıştı. Böylece başkentte ömür sürdüren herkesi göz hapsinde tutmak, yurttaşların gün boyu neler yaptığını, kimlerle konuştuğunu kaydetmek mümkün olacaktı.

Ebu John'un kendi yandaşlarınca öldürülmesinin ve öncüsü olduğu hareketin bir takım iç çekişmelere düşerek dağılmasının ardından Şebeke'nin imhası gündeme gelmiş, ancak bu fikir rağbet görmemişti. Sistem o denli ince, yetenekli ve pahalıydı ki onu ziyan etmek budalalık olurdu. Soğuk savaş sürecinde okyanus diplerini kaplayan mikrofonlar sonradan denizaltılar yerine yunusların takibine koşulmuştu, tarih tekerrür ettiğinde bu kez sosyoloji kazançlı çıkacak, milyonları seyreden □akinelar toplum mekânının incelenmesinde kullanılacaktı.

Tasarımın sonuçları çarpıcı oldu: Sosyolojinin bütün tarihi boyunca topladığı verilerden çok daha fazlası birkaç ay içerisinde devşirilmiş, bilgiyi analiz etmek için birkaç ayrı branştan yardım almak gerekmişti. Görünüşte birbirinden bağımsız hareket eden milyonlardan müteşekkil kitle gerçekte kırk veya elli adet karakterden oluşuyordu, her insan tipi belli koşullar altında belli tepkiler sergilemekteydi. Bu tepkiler büsbütün sabit değildi, ancak bireysel farklılıkların küçük oluşu işi istatistiğe dökmeyi olası kılıyordu. İlk önce psikologlara danışıldı, onlar da kitlenin büyük bölümünü oluşturan temel kalıpların kataloğunu çıkarmaya yeltendiler: Ev kadını, öğretmen, kız çocuğu, zanaatkar... liste uzadıkça uzuyor, her ruhbilimci farklı bir tiplere icat edip kendi önerisi kataloğa alınana dek ayak diretiyordu; çalışma ortamı bir pozitif değerlendirme girişiminden çok teoloji kurultayına benzemeye başlamıştı.

Dallanıp budaklanan, adım adım basitliğe ve sadeliğe yaklaşacağına gitgide karmaşılaşan kuramlardan kurtulmanın tek yolu fizikçilere sığınmaktı. Onların sanatı kategorize etmek ve indirgemekti; maddenin özünü keşfe çalıştıkları asırlar boyunca hep aynı taktikleri uygulamışlardı. Önce sıvıları ve gazları, sonra da moleküller ile atomları idare eden yasaları bulup çıkarmış, ardından atomaltı tanecikleri tasnife başlamışlardı. Benzer bir çalışmayı insanlar üzerinde yürütmek için projeye dahil oldular ve peşlerinden matematikçileri de sürüklediler; çünkü fizik ile matematik arasında lisensi bir ilişki mevcuttu. Fizik kuramları yaratırken, matematik ise uygulama sahasına adım atarken bu evliliğe muhtaçtı; fizikçiler nükleer silahları ve elektroniği doğurduklarında matematik hem ödenek, hem de hesap makinesi kazanmıştı.

Projeyi destekleyen argümanlardan birisi sürdürülen uğraşla meteoroloji arasında yapılan benzetmelere başvurmak: Atmosfer son derece karmaşık bir mekanizmaydı ve zilyon tane bileşen barındırıyordu; içerdiği her atomun iklim üzerinde küçük, ancak sıfıra denk olmayan bir etkisi vardı. Ancak gaz katmanına ait kitlenin çoğu azot, oksijen ve su moleküllerinden gelmeydi, bu sayede ölçümler yapıp ortalamalar alarak hava tahmininde bulunmak mümkündü. Aynı şey halklar için de geçerli olabilirdi –geçmişte, matematiğin ve sosyolojinin gelişmemiş olduğu dönemlerde bile kimi liderler geleceği sağlıklı bir şekilde öngörmemiş miydi?

Şüpheciler aynı örneği olumsuzlaştırarak kullanıyorlardı: Eğer periyodik cetvelde kayıtlı isimlerin sayısı milyarlarla ölçülseydi o vakit hiç kimse bir tayfunu önceden saptamazdı, ne de olsa bu elementlerin bir kısmı gaz halinde bulunacak, atmosferdeki hiçbir molekül diğerine benzemeyecekti. Tek başına su bile sağı solu pek belli olmayan bir

bileşendi; yağmur, sis ve dolu gibi, kırağı ve kar gibi farklı olaylara yol açıyordu. Şu halde her biri az da olsa özgünlük sahibi olan milyonları bir hesaplama sistemine hapsetmek mümkün olacak mıydı?

Göklere kanat açma idealine giden yolun zor bölümünü daha on üçüncü asırda aşmış olan bir adam bilgiye ya tartışma, ya deney yoluyla erişilebildiğine; tartışmanın bağladığı düğümü ancak gözlemin çözeceğine inanmıştı. Yirmi birinci yüzyıldaki başka bir adam ise yalnızca toplumun idare edilmesine katkıda bulunmuyor, yakın çevresindeki ahbablarını bile pençede tutuyordu. Bunu olanaklı kılan güçlerin en büyüğüydü, bilgiydi; o bilgiyi getiren ise insanların gözlenmesi ve denenmesiydi.

* * *

“Sayın Başmüzisyen...”

Ellisine merdiven dayamış olan, ak saçlı adam bu hitabı duymadı. O anda geniş kitlelerin evrimleştiği, sıradan lisanları anlayabileceği şüpheliydi; çünkü çarklarını yıldırım hızıyla çevirdiği aklı apayrı bir dil kullanarak düşünüyordu. Fiziğin, biyokimyanın ve müziğin terimleri notalarla, kendiliğinden inip kalkan piyano tuşlarının imgeleriyle karışmış; hayasız bir birleşme partisinin fırtınaları kafasını sarmıştı. Polen niyetine elektrik kullanan nöronlar düşüncenin tohumlarını üflerken bölük pörçük cümleler bir koro halinde bağır-maya başlamış, kulaklarını sağır etmişti.

“Başmüzisyen...”

İnsan kulağının duyabildiği en tiz seslerin dalgaboyu bir santimetreden biraz daha uzundur. Arkaplan radyasyonunun, Büyük Patlama'dan geriye kalan o ışımanın dalgaboyu bir santimden biraz daha kısadır. Bağlantı? Saçma. Arbitrer değerler ile...

“Lütfen bakar mısınız? Efendim...”

Çocukların algı genliği daha büyüktür, yetişkinlerin duyamadığı tizlikte sesleri işitebilirler. Sesi inceden çıkan öyle bir enstrüman olsa ki ondan çıkan müziği yalnızca yavru-ların kirlenmemiş benlikleri işitebilse, onunla çalınan ezgi-ler hiç kimsede hırs ve şehvet gibi duygular uyandırmasa... en saf haliyle sanat, yalnızca...

“Başmüzisyen!”

“Efendim? Ah, Senatör -hoşgeldiniz. Kusura bakmayın, dalmışım.”

İnsan böylesine olgun bir tevazuyu nasıl elde edebilir, bu dengeyi nasıl sağlar? diye düşündü Senatör. *Katıksız bir alçakgönüllülük tüm tavırlarına ve sözlerine yansırken nasıl olur da başkalarının kendisine tepeden bakmasını olanaksız hale getirir?*

“Eğer sakıncası yoksa birkaç dakikanızı işgal edeceğim, Başmüzisyen.”

Başmüzisyen güldü. “Kelime seçiminizi taktir etmiyorum, Senatör. Zamanımı işgal edenler bu mektebe yeni dahil olan, aşırı bir enerjiyle ve yüzsüzlükle donanmış keratalardır

yalnızca. Buyurun, büroma geçelim.”

Başmüzisyen'in odasına vardıklarında Senatör etrafına bakındı. Gözlerinin deneyimli oluşuyla öğünürdü ve bu kıvancında haklıydı. İlk defa geldiği bu makama attığı tek bir bakış bile kaba bir kişilik analizi için kâfi olmuştu. Büro gayet sade bir tarzda döşenmiş olduğu halde bir vitrine yerleştirilmiş olan, ufak tefek antikalarla, geniş pencereden gözüken kent ile dağların manzarasıyla ve diğer ayrıntılarla ihtişamı yansıtıyordu.

“Bunun nazik bir tutum olmadığını biliyorum, ne var ki konuya girmekte biraz aceleci davranacağım.” dedi Senatör. “Son projeniz üzerine bazı şeyler duydum, efendim. Etkileyici bir fikir olduğunu kabul etmekle beraber konu hakkında zihnimde beliren bazı soruları aşmakta aciz kaldım. Sizinle aynı disiplini paylaşmayan birine laf anlatmanın güç olduğunu biliyorum, ancak beni aydınlatmanızı rica etmek durumundayım.”

“Elbette, elbette.” diye yanıtladı Başmüzisyen. “Aklınıza takılan nedir?”

“Her şeyden önce tasarının temelinden bahsedelim. Tanıdığım bir matematikçi bilinçli bir eser yaratmayı arzuladığınıza öne sürdü. Müziği aşağı gördüğümü zannetmeyin, ama bir grup notanın kendi varlıklarından haberdar olacak kadar akıllanmayı başarabileceklerinden kuşkuluyum.”

“Anladım. Pekala, sayın Senatör; siz nitelikli eğitim almış olan bir insansınız. Asıl alanınız insan ilişkileri ise de insan beyni konusunda bütünüyle cahil olduğunuzu zannetmiyorum. Söylesenize, insanı bilinçli kılan şey nedir?”

“Cevabı bildiğimi iddia edecek durumda değilim, ama bu konuda bahse girmem lazım gelseydi o zaman bilincin bilgisinden çıktığını söylerdim: Sinyaller biçiminde ve beyin hücreleri arasında akıp duran, sürekli işleme tabi tutulan, duyu organları ile bellekten alınma verilerin bir şekilde kişiyi açığa çıkardığını savunurdum.”

“Muhtemelen haklı da olurdunuz.” dedi Başmüzisyen. “Ve eğer biz burada karşılıklı konuşabiliyorsak, eğer düşüncelerimizi ve ideallerimizi sözle ifade edebiliyorsak, bu sesin de bilgi taşıyabildiği anlamına gelir.”

“İskenderiye kütüphanesi de bol miktarda bilgi taşıyordu, ancak insana has kavrama yetisini kazanmaya içerisinde bulunduğumuz binadan daha yakın değildi.”

“Belki de taşıdığı bilgi miktarı yeterli değildi, sayın Senatör. Sıradan bir adamın beyninden bir saniyede akıp giden veri miktarıyla kıyaslandığı zaman o kütüphanenin dağarcığı çok küçük kalıyordu. İçerdiği bilgi tek parça da değildi, birbiri ile ilintisiz konulara dair milyonlarca parşö-mende kaydedilmişti. En önemlisi de bilginin faal değil, ölü olmasıydı; işlenmiyor, devinmiyor, parçalara ayrılıp tekrar harmanlanmıyordu. Kitaplardaki kayıtlar tek başlarına durdukları sürece “bilgi” niteliği taşıyor, kağıt üzerindeki bir takım harflerden ve işaretlerden öteye gidemiyordu. Ancak okundukları zaman anlam kazanıyorlardı, çünkü ancak o zaman değerlendirilmeye, yeniden biçimlendirilmeye

başlıyorlardı."

"Bunları söylemekle kendi teorinizi çürütmüş olmuyor musunuz? Sözlerinizden birkaç kelimeyi çıkartacak, parşömen yerine melodi, harf yerine nota diyecek olsak yalnızca bahsedilen konu değişir, içerik ise aynı kalır: Müzik sadece insan tarafından dinlendiğinde anlam kazanır, kendi başına kaldığında herhangi bir gürültüden daha üstün değildir."

"Aksine. Asıl gerçek insanın müziği hapsedmesi, onu kendi algı yetisinin sınırları içinde esir tutmasıdır. İnsan kulağı belli kusurlara sahiptir, sözgelimi saniyede elli bin devirlik frekansa sahip titreşimleri işitemez. Bu da bizim sadece en pes sesleri duyabildiğimiz anlamına gelir. Benzer şekilde birbirine yakın olan, ancak tonlama bakımından ufak farklar içeren sesleri ayırt etmemiz de olanaksızdır; bu da müziğimizi incelikten uzaklaştırmaktadır. Eski bir doğu bestekârının özdeyişle anlattığı gibi: "Musiki öyle bir deryadır ki ben paçalarımı sıvadım, ama henüz içine giremedim." Siz söyleyin, Senatör, yalnızca vücudunuzun imkanlarını kullanarak denize açıldığımızı varsayın -binlerce mil uzakta, suyun dibinde yatmakta olan hazinelere ulaşabilir miydiniz?"

* * *

"Darius?"

"Maşel, Merhaba." Darius sinirini belli etmemeye çalışarak ekranın sol üst köşesinde beliren kızıl kareye baktı. Bu bir uyarı sinyaliydi, şu anda Maşel ile değil, bir taklidiyle konuştuğunu belirtiyordu. Monitörde gördüğü kızıl kutucuk genç bir sosyolog olmanın, yeteneğini ispatlamış bulunmanın faydaları arasındaydı: Muhatabın insan mı, yoksa bilgisayarcaya yaratılan bir hayal mi olduğunu saptayabilen iletişim aygıtları sadece Gözetim Bölümü demirbaşında bulunanlardı.

Görüntülü telefonun ekranındaki kadın gülümsedi, boynunu yana doğru bükerek dalgalı ve kumral saçlarının omzu üstüne düşmesini sağladı. Maşel telefonla konuşurken bu cilveli hareketi sık sık tekrarları, kadının evindeki iletişim bilgisayarı da bu gerçeğin farkındaydı. Onun vazifesi buydu: Sahibesinin görüntüsünü ve hattın öbür ucundan gelen resimleri tarıyor, yüz ifadelerini teşhis ediyor, ses tınlarını ölçüp sarfedilen cümleleri kaydediyordu. Diyalogun geldiği noktaya dair tüm değerleri yüz otuz haneli bir sayıya dönüştürüyor, belleğinde bir dosya açıp konuşmanın son birkaç saniyesini oraya atıyordu. Bu şekilde açtığı her dosyanın bir ismi vardı, o isimler de yüz otuzar haneden oluşmaktaydı. Sahibesinin evde olmadığı veya telefona cevap vermek istemediği durumlarda makine devreye girer, bu kez konuşmacı rolünü üstlenirdi. Rastgele bir başlangıçla sözü açar, karşı-sındakinin tepki vermesini beklerdi. Hattın öbür ucundan yollanan görüntüleri ve sesleri alır, gereken yüz otuz rakamı hesaplar; son olarak da hafızasını yoklayıp oradaki başlıklara bakardı. Konuşmakla mükellef olduğu kişinin söz ve vücut lisanından çıkardığı sayıyı dosya numaraları ile kıyaslar, en yakın sonucu bulur ve kayıttaki görüntülerle sesleri kullanırdı. Sonra oyun tekrar başlar, çoğu kez dakikalar boyu sürerdi; telesekreter soyunun en yeni ve gelişmiş üyesi olan bu programlar sahiplerini o kadar iyi tanıyordu ki hata yapmaları, karşı tarafı aldatmakta başarısız olmaları neredeyse olanaksızdı.

"Sesini duymak için sabaha kadar bekleyemedim." dedi Darius.

Maşel'in gözleri parıldadı: "Ah, çok tatlısın."

"Seyehatim yeni bitti, kente birkaç saat önce döndüm. Benimle buluşmak ister misin? Bu gece? Evine uğrayıp seni alırım, sonra da beraberce Baronsstag'a gideriz."

Baronsstag. Pahalı menüler ve ağızlarından yakut rengi sular boşalan aslan heykelleri. Gerçek Maşel'in asla reddetmeyeceği bir teklif. Ancak bilgisayar olumlu yanıtlarla olumsuzları birbirinden ayıracak ve sahibesine yöneltilen teklifleri onun adına kabul edemeyeceğini bilecek kadar gelişkindi:

"Özür dilerim, sevgilim; ama gelemem. Bugün işyerinde fazla mesai yapmak zorunda kaldım, yorgunluktan bayılmak üzereyim."

Bu aygıtla daha fazla çene çalmanın bir manası yoktu, Darius fırsatı yakalayıp telefonu kapatmaya karar verdi:

"Ah, öyle mi? Benim kafasızlığım işte -seni bu saatte rahatsız etmemeliydim." Makineye yanıt fırsatı vermemek için hızlı hızlı konuşuyordu, muhabbetin daha fazla uzaması işine gelmezdi.

"Seni daha sonra ararım, olur mu? İyi geceler."

"İyi geceler, Darius." Ekran karardı.

Güzel. Şimdi tek yapması gereken şey telefona Maşel'in bizzat çıkmamış olmasına açıklama getirmektir. Kız ya evde değildi, ya da...

"Bilgisayar."

"Evet, Darius?"

"Konu: Maşel Palenis."

"Bu adla kayıtlı iki kişi var." Cansız devreler cılız bir tıkırtı çıkartarak işlemeye koyuldu, kampüsün ana işlemcisi yutup sindirmiş olduğu muazzam bilgi dağlarını kismaya çalışıyordu. "İlki doğu yakasında, on ikinci caddede oturan bir kadın, yaş altmış dört..."

"O değil, diğeri."

"Konu saptandı."

"İyi. Kaynak: Gözetim Şebekesi. Konu edilen kişinin en son görüldüğü yerleri ters kronolojik sırayla aktar."

"Saat dokuz on beş: Konu Nehir semtinde, altıncı sokak kamerasınca görüldü. Saat dokuz on dört: Konu beşinci sokakta, ters kronolojik sırayla üçüncü, ikinci ve birinci kameralar tarafından görüldü. Saat dokuz on iki: Kişi Nehir caddesinde..."

(Devamı gelecek sayıda...)